

การออกแบบหนังสือภาพชีวประวัติวีรบุรุษที่มีผลงานเด่นด้านการรบ
GRAPHIC DESIGN FOR THE HEROIC BIOGRAPHY BOOK

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปะ ศิลปะ ภาควิชาศิลปะ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2562

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบหนังสือภาพชีวประวัติวีรบุรุษที่มีผลงานเด่นด้านการรบ

GRAPHIC DESIGN FOR THE HEROIC BIOGRAPHY BOOK

คณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชานิตศิลป์

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..... *สพด พงษ์ประภาพันธ์* วันที่ ๒๑ มี.ย. ๖๓

(อาจารย์พีรพงศ์ พงษ์ประภาพันธ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปะนิพนธ์	การออกแบบหนังสือภาพชีวประวัติวีรบุรุษที่มีผลงานเด่นด้านการรบ GRAPHIC DESIGN FOR THE HEROIC BIOGRAPHY BOOK
ชื่อ	นายทัศนวัต แซ่โจ้ว
สาขาวิชา	นิเทศศิลป์
ภาควิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2562
อาจารย์ที่ปรึกษา	(อาจารย์พีรพงศ์ พงษ์ประภาพันธ์)

บทคัดย่อ

วีรบุรุษ คือ ชายผู้ถูกยกย่องว่ามีความกล้าหาญ มีผลงานอันเป็นที่ประจักษ์ต่อสายตาประชาชน ทุกเรื่องราวของประวัติศาสตร์ทุกๆชาติมีเรื่องราวของวีรบุรุษไว้เสมอ และแต่ละคนก็ย่อมมีเรื่องราวที่น่าสนใจ และมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง รวมถึงรูปลักษณ์อันมีเสน่ห์ที่ถูกบรรจงจวาดโดยศิลปินผู้บันทึกประวัติศาสตร์ ทำให้รูปลักษณ์เฉกเช่นวีรบุรุษเป็นที่นิยม และถูกจับตามองในช่วงสมัยนั้นๆ แต่ในปัจจุบันความใส่ใจเกี่ยวกับการชื่นชมรูปร่างเกี่ยวกับบุรุษเพศนั้นได้ลดลง และศิลปะที่แสดงความงดงามของสตรีระนั้นถูกมองว่าเป็นเรื่องลามก ไม่เหมาะสม ไม่สมควร โครงการนี้จึงได้เกิดขึ้นมา เพื่อเป็นการศึกษาและเผยแพร่ส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ และรูปลักษณ์ของวีรบุรุษต่างเชื้อชาติ ต่างเผ่าพันธุ์ในช่วงเวลาต่างๆ

โครงการนี้จึงได้นำการออกแบบ ‘หนังสือภาพชีวประวัติ’ (Biographic Artbook) ชื่อว่า ‘วีรบุรุษ’ มาเป็นช่องทางในการสื่อสาร ซึ่งถ่ายทอดเรื่องราวของวีรบุรุษในอดีตในมุมมองที่ไม่เคยเห็นแก่คนในยุคปัจจุบัน มุ่งเสนอให้กับกลุ่มคนอายุ 18 - 30 ปี รวมถึงบุคคลที่สนใจในศิลปะ และ บุคคลที่ชอบสะสมหนังสือภาพ โดยมีการวางแนวคิดหลักของนิตยสาร รวมถึงรูปแบบทั้งในส่วนเนื้อหา และการออกแบบอย่างมีประสิทธิภาพกับกลุ่มเป้าหมาย โดยนำองค์ประกอบภาพที่น่าสนใจ และเกี่ยวกับประวัติศาสตร์มาเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบของภาพประกอบ เพื่อให้ในการออกแบบมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้จะไม่เกิดขึ้นมาได้ หากขาดการแนะนำจากหลายๆท่าน ทั้งครอบครัว ที่ให้กำลังใจ สนับสนุนเรื่องต่างๆไม่ว่าจะเป็นเรื่องงบประมาณ และการปฏิบัติงานในยามฉุกเฉินต่างๆ ขอขอบคุณเสมอที่ให้การช่วยเหลือแก่เด็กคนนี้ ที่ยังคงสืบสนกับการเป็นผู้ใหญ่อยู่ ทั้งครูแดงที่รับฟัง และเสนอไอเดียที่เหมาะสมกับความชอบของกระผม และรับฟังเวลาเมื่อเหตุฉุกเฉินต่างๆ ทั้งครูหนึ่ง สำหรับแนวคิดและเรฟเฟอร์เรนซ์ที่ยากมาก สำหรับคนที่ไม่มีความรู้เรื่องนี้เลยจะหาได้ และเป็นแรงกระตุ้นให้สามารถทำงานต่อได้จนจบ ทั้งครูอ้วน ครูโบว์ ครูโอ้ ครูนิค ครูกร ครูมิช รวมถึงอาจารย์ท่านอื่นๆที่ได้มารับชมการพรีเซนต์ผลงาน แม้จะเป็นช่วงเวลายากลำบากในช่วง โควิด-19 และได้ยียดเวลาส่งงานฉุกเฉินมาให้ กระผมไม่ได้คิดมาก่อนว่าจะได้รับโอกาสเช่นนี้มาก่อน ต้องทั้งขอบคุณและขอโทษในเวลาเดียวกันครับ

ขอขอบคุณพี่ร้านปรีนท์วันจันทร์ ที่เลือกจะเปิดร้านปรีนท์ในช่วงวิกฤติเช่นนี้ รวมถึงยอมขยายเวลาเคอร์ฟิวของร้าน เพราะการปรีนท์มีปัญหา รวมถึงปรีนท์เตอร์คุณภาพระดับเทพเจ้าที่ให้ค่าที่สวยสด คมชัด ระดับที่เป็นที่หนึ่งในใจตั้งแต่เรียนปีสอง หากมีโอกาสจะกลับไปใช้บริการอีกแน่นอน (หากงานที่นำมาปรีนท์นั้นสามารถปรีนท์ได้) ขอขอบคุณเพื่อนๆในกลุ่ม ที่ให้คำปรึกษากับเรื่องไม่เป็นเรื่องให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้ ขอขอบคุณที่เป็นแรงบันดาลใจทำให้มีไฟเวลาเพื่อนๆทำงานกัน ขอขอบคุณที่ช่วยรับไปอยู่ในงานกลุ่มทั้งที่กระผมมีส่วนช่วยน้อยมากเสมอมา ขอขอบคุณเพื่อนๆในห้องที่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดี แม้เราจะไม่ได้คุยกันมาก ขอขอบคุณทุกๆท่านที่ทำให้รู้ว่าชีวิตมหาลัยนั้นไม่ได้เลวร้ายแบบที่ในอินเทอร์เน็ตพูดถึง

กระผมไม่อาจทำศิลปนิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จ หากไม่ได้รับน้ำใจ คำแนะนำ และการช่วยเหลือเหล่านี้ จากบุคคลข้างต้น ขอขอบคุณที่ให้ประสบการณ์ต่างๆ รวมถึงการรับมือเวลาเจอปัญหาที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ใหญ่ แม้ผมอาจจะยังมีข้อผิดพลาดอยู่บ้างแต่ก็จะพยายามปรับตัวให้เข้ากับหน้าที่การงานที่มากขึ้นตามอายุ ต้องขอบคุณและขอโทษในเวลาเดียวกันจริงๆครับ

ทัศนวัต แซ่โจ้ว

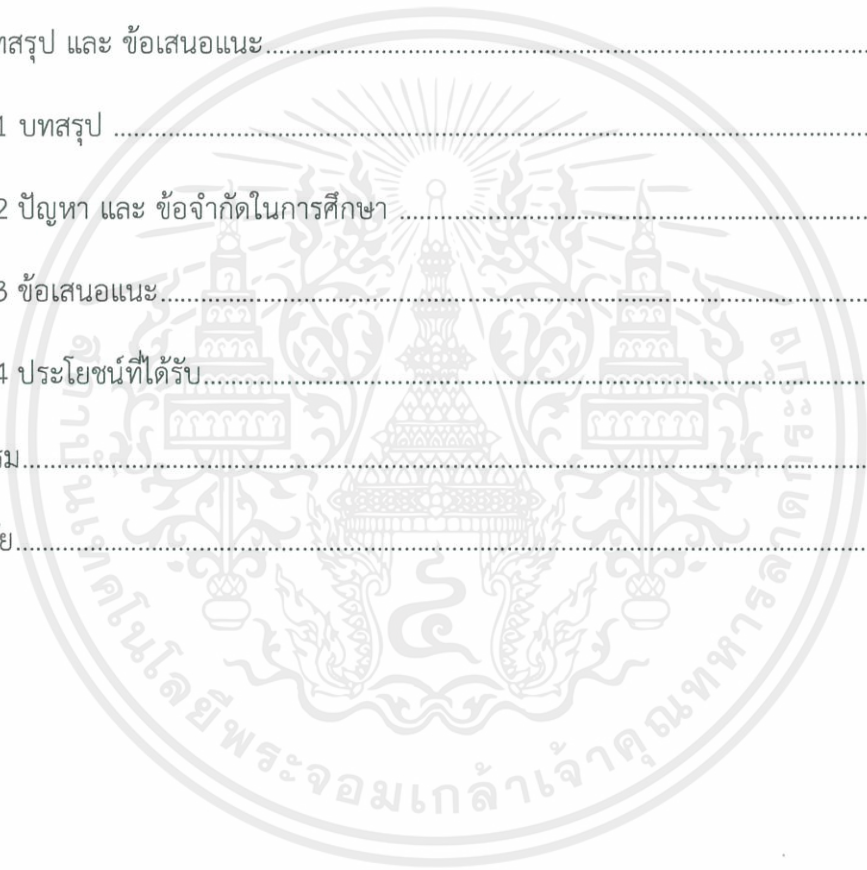
สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพ.....	จ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ	2
1.3 ขอบเขตของโครงการ	2
1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย	2
2 การออกแบบหนังสือ	3
2.1 ความหมายของหนังสือภาพ	3
2.2 ความหมายของหนังสือชีวประวัติ.....	3
2.3 ส่วนประกอบของหนังสือภาพ	4
2.4 สิ่งที่ต้องกำหนดและวางแผนก่อนการออกแบบหนังสือภาพ	4
3 การหาข้อมูล และสรุปข้อมูลเบื้องต้น.....	8
3.1 อเล็กซานเดอร์มหาราช	8
3.2 เจนกีซข่าน	13
3.3 พระนเรศวรมหาราช	19
3.4 โอดะ โนบุนางะ	23

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่

3.5 พระเจ้ารามเสสที่ 2	28
3.6 มือกเทศูมาที่ 2	33
4 ผลงานระหว่างการพัฒนา	37
5 ผลงานสำเร็จ	39
6 บทสรุป และ ข้อเสนอแนะ	48
6.1 บทสรุป	48
6.2 ปัญหา และ ข้อจำกัดในการศึกษา	48
6.3 ข้อเสนอแนะ	49
6.4 ประโยชน์ที่ได้รับ	50
บรรณานุกรม	51
ประวัติผู้วิจัย	52

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพ

ภาพที่

3.1 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงอิเล็กทรอนิกส์านเดอรัมหาราช	12
3.2 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงเจนนกิสข่าน.....	18
3.3 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงพระนเรศวรมหาราช.....	22
3.4 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงโอดะโนบุนางะ.....	27
3.5 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงพระเจ้ารามเสสที่ 2	32
3.6 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงม็อกเตซุม่าที่2.....	36
4.1 สเก็ตองค์ประกอบครั้งแรก.....	37
4.2 สเก็ตอิเล็กทรอนิกส์ครั้งแรก	37
4.3 ระบบกริดที่ใช้ในเล่ม	38
5.1 ภาพปก และ ปกรอง.....	39
5.2 หน้าคู่ออิเล็กทรอนิกส์านเดอรัมหาราช.....	40
5.3 หน้าคู่อเจนนกิสข่าน	41
5.4 หน้าคู่อพระนเรศวรมหาราช	42
5.5 หน้าคู่อโอดะโนบุนางะ.....	43
5.6 หน้าคู่อพระเจ้ารามเสสที่ 2.....	44
5.7 หน้าคู่อม็อกเตซุม่าที่ 2.....	45
5.8 หน้าคู่อไหม้ไลน์.....	46
5.9 ตัวอย่างเล่มจริง	47

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

การศึกษาประวัติศาสตร์เป็นหนึ่งในหลักสูตรการศึกษาของนักเรียนไทย เรามักจะต้องท่องจำเรื่องเหล่านั้นเสมอเพื่อไปทำการบ้าน หรือ ข้อสอบต่างๆ แต่เมื่อออกจากเวลาเรียนเราก็จะรู้สึกว่าการศึกษาดังกล่าวนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไป จึงมีความสนใจที่จะทำหนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่มีรูปแบบและกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเอกลักษณ์

ความน่าสนใจของหนังสือไม่ได้มีแต่เนื้อหาของหนังสือเพียงเท่านั้น ในส่วนภาพประกอบ และการออกแบบนั้นก็สำคัญมากเช่นกัน ปฏิเสธไม่ได้ว่าในปัจจุบันนั้นภาพประกอบนั้นมีส่วนช่วยในการเลือกซื้อหนังสือได้ ตามความชอบรสนิยมของผู้อ่าน ไม่ว่าจะเป็นภาพประกอบที่ดูอลังการ หรือดูเรียบง่าย ดูเข้าใจง่าย หรือดูซับซ้อน ย่อมมีแรงดึงดูดที่ต่างกัน ภาพประกอบของหนังสือชีวประวัติอาจจะดูเข้าใจง่าย และเหมาะสมกับเรื่องที่ดูจริงจัง แต่ในทางกลับกันก็ทำให้หนังสือนั้นดูเป็นหนังสือทั่วไป จึงเกิดความคิดที่จะทำหนังสือภาพประวัติศาสตร์ที่ใช้ภาพประกอบเป็นส่วนใหญ่ และให้ความรู้สึกเหมือนกับมองนายแบบที่รูปร่างหน้าตามีเสน่ห์อยู่ ด้วยความที่ปัจจุบันเราสามารถคุยกันเรื่องความสวยงามของรูปร่างหน้าตาได้อย่างเสรี และเป็นหัวข้อที่เกี่ยวกับการรบ จึงได้ใช้ภาพประกอบที่แสดงให้เห็นถึงรูปร่างที่สมชาย และมีเสน่ห์ของวีรบุรุษแต่ละคน ดังนั้นจึงคิดว่าโครงการนี้ จะทำให้ผู้ที่มีความสนใจทางประวัติศาสตร์ไม่มาก ได้หันมาสนใจประวัติศาสตร์บ้าง

และทั้งนี้ทั้งนั้น โครงการที่จะผลักดันให้เห็นถึงความงดงามของสัดส่วนร่างกาย กล้ามเนื้อในอริยาบทต่างๆ และเปลี่ยนความคิดของสังคมไทยที่วางานศิลปะที่ใส่เสื้อผ้าน้อยชิ้นต้องเป็นงานสื่อลามก ผู้ชมต้องเป็นพวกหมกมุ่น ในขณะที่ต่างประเทศมองเป็นศิลปะ และชมอย่างมีอารยะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อพัฒนาหนังสือชีวประวัติให้มีรูปแบบน่าสนใจมากยิ่งขึ้น
2. ศึกษาการทำหนังสือภาพ การวางองค์ประกอบ การจัดหน้า ไปจนถึงกรรมวิธีการเย็บเล่ม
3. ศึกษากายวิภาคมนุษย์ และสัญลักษณ์องค์ประกอบศิลป์ของยุคสมัยในอดีตมาใช้ออกแบบหน้าหนังสือ

1.3 ขอบเขตของโครงการ

1. ชื่อ และ ฟอนต์ของปกหนังสือ
2. เนื้อหา และภาพประกอบของวีรบุรุษทั้ง 6 คนในเล่มได้แก่ -อเล็กซานเดอร์มหาราช -เจนกิสข่าน -พระนเรศวรมหาราช -โอดะ โนบุนางะ -พระเจ้ารามเสสที่2 -มอนเตซูมาที่2
3. เนื้อหาสรุปใหม่ไลน์ของหนังสือ
4. ภาพประกอบปกหนังสือ

1.4 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูล
2. วิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น
3. ออกแบบและพัฒนางาน
4. การนำเสนอผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การออกแบบหนังสือ

2.1 ความหมายของหนังสือภาพ

หนังสือภาพ คือ หนังสือที่เป็นคำบรรยายและภาพ ซึ่งตัวอักษรและภาพจะช่วยส่งเสริมซึ่งกันและกันในการเล่าเรื่อง โดยพื้นฐานแล้วหนังสือภาพเหมาะสำหรับเด็กในวัยเริ่มหัดอ่านหนังสือ แต่ก็สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบแนวทางให้เหมาะสม เพื่อรองรับกลุ่มผู้อ่านที่มีอายุมากขึ้นได้อีก

2.2 ความหมายของหนังสือชีวประวัติ

ชีวประวัติ คือ งานเขียนชนิดหนึ่งที่เป็นการกล่าวถึงเรื่องราวของบุคคลในช่วงชีวิต ชีวประวัติของบุคคลหนึ่งๆ ไม่เพียงแต่กล่าวถึง วันเกิด อาชีพ การศึกษา แต่จะมีการถึงเรื่องราวของแต่ละช่วงชีวิต และเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในชีวิต ทั้งนี้หากเป็นประวัติของผู้เขียนเอง จะนิยมเรียกว่า อัตชีวประวัติ

2.3 ส่วนประกอบของหนังสือภาพ

หนังสือภาพมีส่วนประกอบที่ต้องการออกแบบ ดังนี้

1. ปกหน้า หัวหนังสือ ภาพ ข้อความบนปก หรือคำโปรย สันหนังสือ
2. ปกรอง
3. หน้าเปิดเรื่อง ตัวอักษรหัวข้อเรื่อง ภาพประกอบเรื่อง
4. หน้าเนื้อเรื่อง เนื้อเรื่อง ภาพประกอบเรื่อง

2.4 สิ่งที่ต้องกำหนดและวางแผนก่อนการออกแบบหนังสือภาพ

1. ระบุความต้องการในการออกแบบให้ชัดเจน

หนังสือภาพเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่ตอบสนองความต้องการของกลุ่มคน โดนมุ่งไปที่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่มีลักษณะรูปแบบชีวิตคล้ายๆกัน มีความสนใจในเรื่องต่างๆคล้ายๆกัน กลุ่มความสนใจจะแปรผันตามสภาพสังคมที่ซับซ้อน ทำให้เกิดการแบ่งกลุ่มตามทางเลือกนั้นๆ หนังสือภาพจึงเป็นสิ่งพิมพ์ที่จัดทำขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ

หน้าที่สำคัญของนักออกแบบจึงไม่ใช่แค่พยายามส่งข้อมูลให้ชัดเจน และตรงไปตรงมาอย่างในหนังสือปกดี แต่นักออกแบบจะต้องพยายามสร้างบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับ กลุ่มเป้าหมายให้เกิดขึ้นกับนิยายสารที่ตนรับผิดชอบ นอกจากบุคลิกภาพที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้า หมายแล้ว นักออกแบบยังต้องสร้างบุคลิกภาพนั้นอย่างมีเอกลักษณ์ เนื่องจากมีหนังสือประเภท เดียวกันหลายฉบับ จึงมีความจำเป็นจะต้องมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น

2. การกำหนดขนาดและรูปแบบของหนังสือภาพ

แม้ว่าหนังสือภาพจะสามารถผลิตได้ในทุกขนาดและรูปแบบ แต่ในการกำหนดขนาดและรูปทรง นั้น จะต้องมีการคำนึงถึงความประหยัดในด้านทุนการพิมพ์และการผลิต ซึ่งต้นทุนที่สำคัญก็คือ ค่ากระดาษที่ใช้ในการพิมพ์ ดังนั้นขนาดหนังสือที่มีอยู่จึงมักใช้ ขนาดที่เป็นมาตรฐานเท่าๆ กัน นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงว่าขนาดของหนังสือภาพต้องเหมาะสมกับการใช้งาน คือสามารถถือไปมา และเปิดอ่านได้สะดวก นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงด้วยว่าสามารถวางบนชั้นหนังสือได้หรือไม่

3. รูปแบบของปกหน้า

ปกหน้าของหนังสือภาพเป็นหน้าที่มีความสำคัญที่สุดของหนังสือ ปกเปรียบเสมือนหน้าต่างของ หนังสือภาพซึ่งจะก่อให้เกิดความประทับใจเมื่อแรกเห็น อีกทั้งยังเป็นจุดที่แสดงออกซึ่งบุคลิกภาพ ของหนังสือภาพได้ชัดเจน ก่อนที่จะมีการออกแบบในรายละเอียดต้องมีการตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบปกหน้า ดังนี้

1. จะเลือกรูปแบบปกหน้าในตัว (Self Cover) หรือ ปกหน้าแยก (Separate Cover)
  2. จะให้มีพื้นที่โฆษณาในปกหน้าหรือไม่
  3. จะกำหนดสัดส่วนภาพและตัวอักษรอย่างไร
  4. จะเลือกพิมพ์ปกด้วยกระดาษชนิดใด
  5. จะพิมพ์ปกหน้าด้วยกระบวนการพิมพ์แบบใด
- ### 4. หน้าในสี่สี

แม้ว่าในปัจจุบันจะมีนิตยสารที่พิมพ์สี่สีทั้งเล่มเป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังมีนิตยสารที่มีการพิมพ์ หน้าในบางส่วนหรือทั้งหมดด้วยสีดำเพียงสีเดียวอยู่ไม่น้อยเช่นกัน หากมีการกำหนดหน้าในบาง ส่วนเพื่อพิมพ์สี่สีและบางส่วนเป็นขาวดำ จะต้องมีการกำหนดว่าหน้าใดใช้สำหรับเนื้อหาอะไร เพราะมีผลต่อการเลือกใช้ความหนาของกระดาษหน้าใน สี่สีอาจใช้กระดาษ 120 - 160 แกรม ในขณะที่หน้าอื่นที่พิมพ์สีเดียวใช้กระดาษ 70 - 80 แกรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. แบบและขนาดตัวอักษร

ตัวอักษรในหนังสือภาพนั้น แม้ว่าจะสามารถมีได้มากแบบ แต่ก็ควรมีการกำหนดแบบตัวพิมพ์ หลักๆ สำหรับหน้าต่างๆ เอาไว้เพื่อให้เกิดความสม่ำเสมอ นอกจากแบบแล้ว ควรมีการกำหนด ขนาดเอาไว้ด้วยว่า ตัวอักษรในส่วนใดควรจะมีความเท่าใด

6. รูปแบบ ขนาดภาพถ่าย และภาพประกอบ

ภาพประกอบในนิตยสารควรมีการกำหนดขนาดและรูปแบบเพื่อการใช้งาน เช่นเดียวกับตัว อักษร ทั้งนี้เพื่อทำให้เกิดภาพลักษณ์อันเป็นเอกลักษณ์อันบ่งบอกลักษณะเฉพาะตัวของนิตยสาร มีการกำหนดเกณฑ์ว่าเมื่อใดจะใช้ภาพถ่าย เมื่อใดจะใช้ภาพประกอบ หรือรูปแบบอื่น

7. ระบบกริดสำหรับการออกแบบนิตยสาร

ในการออกแบบนิตยสารส่วนใหญ่จะนิยมใช้ระบบกริด เพื่อใช้เป็นโครงสร้างและรักษา ภาพรวมของนิตยสาร โดยจะต้องเริ่มด้วยการเลือกประเภทระบบกริดเสียก่อน โดยทั่วไประบบ กริดที่เหมาะสมกับนิตยสาร ได้แก่

7.1 คอลัมน์ กริด (Column Grid)

เป็นระบบกริดที่หนึ่งหน้ากระดาษจะมีชนิดกริดสี่เหลี่ยมมากกว่า 1 ยูนิท โดยแบ่งออกเป็น คอลัมน์ คือ มีขนาดความสูงเกือบเต็มหน้า แต่มีขนาดความกว้างของแต่ละคอลัมน์เท่ากันหรือไม่ เท่ากันก็ได้ มักมีอัสลีย์เป็นช่องว่างระหว่างคอลัมน์ และมีมาร์จิ้นล้อมรอบคอลัมน์กริด เป็นที่นิยม ใช้เป็นโครงสร้างของนิตยสารเนื่องจากกริดประเภทนี้เหมาะสำหรับการพิมพ์ข้อความที่ไม่ต่อเนื่อง กันยาวนานและมีการจัดวางภาพอยู่ด้วยกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7.2 โมดูลาร์ กริด (Modular Grid)

เป็นระบบกริดที่ในหนึ่งหน้ากระดาษจะมียูนิตกริดสี่เหลี่ยมหลายยูนิตโดยแบ่งด้วยเส้นทางตั้ง และทางนอน มักมีอัสลีย์เป็นช่องเว้นว่างระหว่างยูนิตและมีมาร์จิ้นล้อมรอบ โมดูลาร์ กริดนิยมใช้ เป็นโครงสร้างของนิตยสารเนื่องจากระบบกริดประเภทนี้เหมาะสำหรับการพิมพ์ข้อความและมี การจัดวางภาพหลายๆ ภาพอยู่ด้วยกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การหาข้อมูล และสรุปข้อมูลเบื้องต้น

3.1 อเล็กซานเดอร์มหาราช (356 - 323 ปี ก่อนคริสตกาล)

อเล็กซานดรัส 3 แห่งมาเกโดเนีย หรือที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช เป็นจอมกษัตริย์กรีกโบราณแห่งราชอาณาจักรมาเกโดเนีย และเป็นสมาชิกของราชวงศ์อาร์กิด เกินในเมืองเพลลา ในปี 356 ก่อนคริสตกาลและขึ้นสืบบัลลังก์ต่อจากพระราชบิดาขณะมีวัยเพียง 20 ปี

อเล็กซานเดอร์ประสูติเมื่อวันที่ 20 (หรือ 21) กรกฎาคม ปีที่ 356 ก่อนคริสตกาล ที่เมืองเพลลา เมืองหลวงของราชอาณาจักรมาเกโดเนีย เมื่อยังเล็ก ผู้เลี้ยงดูอเล็กซานเดอร์คือนางอภิบาล ลาไนกี พี่สาวของเคลอิตัสซึ่งในอนาคตได้เป็นทั้งเพื่อนและแม่ทัพของอเล็กซานเดอร์ ครูในวัยเยาว์ของอเล็กซานเดอร์คือลีโอนัสผู้เข้มงวด ซึ่งเป็นญาติทางฝ่ายมารดา และไลซิมาคัส

เมื่ออเล็กซานเดอร์อายุได้ 10 ปี พ่อค้าม้าคนหนึ่งนำมาถวายฟิลิปโปสตัวหนึ่ง โดยเสนอขายเป็นเงิน 13 ทาเลนต์ อเล็กซานเดอร์สังเกตได้ว่าม้านี้กลัวเงาของตัวเอง จึงขอโอกาสฝึกม้านี้ให้เชื่อ ซึ่งต่อมาเขาสามารถทำได้สำเร็จ ฟิลิปโปสผู้เป็นบิดาชื่นชมยินดีมากเพราะนี่เป็นสิ่งแสดงถึงความกล้าหาญและความมักใหญ่ใฝ่สูง เขาจูบบุตรชายด้วยน้ำตา และว่า "ลูกข้า เจ้าจะต้องหาอาณาจักรที่ใหญ่พอสำหรับความทะเยอทะยานของเจ้า มาเกโดเนียเล็กเกินไปสำหรับเจ้าแล้ว" แล้วพระองค์จึงซื้อม้าตัวนั้นให้แก่่อเล็กซานเดอร์ อเล็กซานเดอร์ตั้งชื่อม้านั้นว่า บูซีฟาลัส หมายถึง "หัววัว" บูซีฟาลัสกลายเป็นสหายคู่หูติดตามอเล็กซานเดอร์ไปตลอดการเดินทางจนถึงอินเดีย ก่อนจะตายเพราะหมดอายุขัยที่ 30 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่ออเล็กซานเดอร์อายุได้ 13 ปี ฟิลิปโปสตัดสินพระทัยว่าอเล็กซานเดอร์ควรได้รับการศึกษาขั้นสูงขึ้น จึงเริ่มเสาะหาอาจารย์ดีให้แก่บุตร ฟิลิปโปสเสนองานนี้ให้แก่ อริสโตเติล อริสโตเติลสอนอเล็กซานเดอร์กับ บรรดาสหายในเรื่องการแพทย์ ปรัชญา ศีลธรรม ศาสนา ตรรกศาสตร์ และศิลปศาสตร์ ด้วยการสอนของ อริสโตเติลทำให้อเล็กซานเดอร์เติบโตขึ้นมาด้วยแรงบันดาลใจอย่างสูงในงานเขียนของโฮเมอร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่อง อีเลียด อริสโตเติลมอบงานเขียนฉบับคัดลอกของเรื่องนี้ให้เขาชุดหนึ่ง ซึ่งอเล็กซานเดอร์เอาติดตัวไปด้วยยามที่ออกรบ และเมื่ออเล็กซานเดอร์อายุได้ 16 ปี การร่ำเรียนกับอริสโตเติลก็ยุติลง

เมื่อ 340 ก่อนคริสตกาล พระเจ้าฟิลิปโปสยกทัพไปทำสงครามกับไบแซนเทียมและแต่งตั้งให้อเล็กซานเดอร์รักษาราชการแทนในตำแหน่งผู้สำเร็จราชการ ระหว่างที่ฟิลิปโปสไม่อยู่ พวกแมติในเทรซก็แข็งเมืองต่อต้านการปกครองของมาเกโดเนีย อเล็กซานเดอร์ตอบโต้อย่างฉับพลัน บดขยี้พวกแมติและขับไล่ออกไปจากเขตแดน แล้วผนวกเมืองนี้เข้ากับอาณาจักรกรีก ตั้งเมืองใหม่ขึ้นให้ชื่อว่า อเล็กซานโดรโพลิส หลังจากฟิลิปโปสกลับมาจากไบแซนเทียม พระองค์มองกองกำลังเล็ก ๆ ให้แก่อเล็กซานเดอร์เพื่อไปปราบปรามกบฏทางตอนใต้ของเทรซ เมื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้ว่านครรัฐกรีกอื่น ๆ จะยื่นมือเข้ามายุ่ง อเล็กซานเดอร์จึงสร้างทำเสมือนว่ากำลังเตรียมการไปโจมตีอิลลีเรียแทน ในระหว่างความยุ่งเหยิงนั้น อิลลีเรียถือโอกาสมารุกรานมาเกโดเนีย แต่อเล็กซานเดอร์ก็สามารถขับไล่ผู้รุกรานไปได้

ปีที่ 338 ก่อนคริสตกาล ฟิลิปโปสยกทัพมาร่วมกับอเล็กซานเดอร์แล้วมุ่งหน้าลงใต้ผ่านเมืองเทอร์โมโพลี ทั้งสองบุกยึดเมืองเอลาเทียซึ่งอยู่ห่างจากเอเธนส์และธีบส์เพียงชั่วเดินทัพไม่กี่วัน ฟิลิปโปสยกทัพลงใต้ แต่ถูกสกัดเอาไว้บริเวณใกล้เมืองโครเนียของโบโอเทีย โดยกองกำลังของเอเธนส์และธีบส์ ระหว่างการสู้รบยุทธแห่งโครเนียฟิลิปโปสบังคับบัญชากองทัพปีกขวา ส่วนอเล็กซานเดอร์บังคับบัญชากองทัพปีกซ้าย อเล็กซานเดอร์เป็นคนนำหน้าบุกเข้าตีแถวทหารของธีบส์แตกกระจายเหลือเพียงทัพธีบส์ต่อสู้เพียงลำพัง และถูกบดขยี้ลงอย่างราบคาบ

ปีที่ 336 ก่อนคริสตกาล ขณะที่ฟิลิปโปสอยู่ที่ Aegae เข้าร่วมในพิธีวิวาห์ระหว่าง คลีโอพัตรา บุตรสาวของตนกับโอลิมเปียส กับอเล็กซานเดอร์ที่ 1 แห่งเอพิรุส ซึ่งเป็นน้องชายของโอลิมเปียส พระองค์ถูกลอบสังหารโดยนายทหารราของครีซของพระองค์เอง คือ เพาซานิอัสแห่งโอเรสตีส์ ขณะที่เพาซานิอัสพยายามหลบหนี ก็สะดุดล้มและถูกสังหารโดยสหายสองคนของอเล็กซานเดอร์ คือ เพอร์ติคัสกับเลออนนาตุส อเล็กซานเดอร์อ้างสิทธิ์ขึ้นเป็นกษัตริย์ด้วยการสนับสนุนของกองทัพมาเกโดเนียและขุนนางแห่งมาเกโดเนีย เมื่ออายุได้ 20 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อ 333 ปีก่อนคริสตกาล พระองค์ยกตราทัพสู่อาณาจักรเปอร์เซีย เพื่อทำรบกับกษัตริย์ดาโรุสที่ 3 แห่งเปอร์เซีย ที่เชื่อว่าเป็นผู้จ้างคนลอบสังหารพระเจ้าฟิลิปโปสที่ 2 พระบิดาของพระองค์ ในศึกแห่งอิสซัส ทัพของทั้งคู่เผชิญหน้ากันที่กอกามีลา (ในตะวันออกเฉียงกลาง หรือพื้นที่ส่วนมากของประเทศอิรักในปัจจุบัน) โดยที่กองทัพของอเล็กซานเดอร์มหาราชมีเพียง 20,000 เท่านั้น ขณะที่กองทัพเปอร์เซียมีนับแสน แต่ด้วยความกล้าหาญของทหารมาเกโดนีอาทุกคน กับการวางแผนการรบที่ชาญฉลาดต่ออเล็กซานเดอร์มหาราช ทำให้พระองค์ได้รับชัยชนะแม้จะสูญเสียเป็นจำนวนมากก็ตาม ในการรบครั้งนี้ นับเป็นการรบที่มีชื่อของอเล็กซานเดอร์มหาราชที่สุด

ผลจากการรบครั้งนี้ทำให้อเล็กซานเดอร์มหาราชได้เข้าสู่ครแพร์ซโพลิส (Persepolis) ศูนย์กลางอาณาจักรเปอร์เซีย และได้เป็นพระราชอาแห่งเอเชีย

การรบครั้งสุดท้ายที่มีผู้ต่อกรกับอเล็กซานเดอร์มหาราชอย่างจริงจัง เมื่อพระองค์ยกกองทัพเข้ามาทางภาคเหนือของอินเดียในปี พ.ศ. 217 โดยเข้าสู่บริเวณลุ่มแม่น้ำสินธุ แล้วบุกทะลุลงมาสู่เมืองนิเกีย (Nicaea) แคว้นปัญจาบ ในพระเจ้าโปรสหรือพระเจ้าพอรุส (Porus) (หากใช้สำเนียงเอเชียจะเรียกว่าพระเจ้าเปารวะ) โดยพระองค์ได้มองเห็นทัพพระเจ้าเปารวะตั้งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามแม่น้ำวิตัสตะ เมื่อถึงตอนกลางคืนทัพของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชได้ปะทะกันที่ฝั่งแม่น้ำ และเริ่มโจมตีอย่างฉับพลัน การรบวันนั้นต้องสิ้นสุดลงด้วยการหย่าศึก เพราะบาดเจ็บล้มตายกับทั้งสองข้าง แต่ถึงอย่างไรพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชก็ยังทรงได้รับชัยชนะอยู่ดี เพราะพระเจ้าเปารวะถูกลูกศรขณะที่ทรงช้างจนพระองค์บาดเจ็บสาหัส

เสร็จศึกในครั้งนั้นอเล็กซานเดอร์มหาราช ได้สดับความมั่งคั่งสมบูรณ์ของแคว้นมคธ และได้ตระเตรียมยাত্রาทัพมาตี แต่ทหารของพระองค์ที่ร่วมศึกกับพระองค์มาตั้งแต่เป็นพระยุพราชเป็นเวลา 15 ปีที่ไม่ได้กลับบ้านกลับเมือง พวกเขานี้เหนื่อยการรบ ทหารบางคนล้มและก่อกบฏไม่ยอมสู้รบอีกต่อไป อเล็กซานเดอร์มหาราชจึงต้องจำพระทัยเลิกทัพกลับ

อเล็กซานเดอร์ใช้เวลาส่วนใหญ่ในรัชสมัยของเขาไปกับการสู้รบอย่างไม่เคยเกิดมาก่อนในทวีปเอเชียและแอฟริกาตอนเหนือ และก่อนมีพระชนม์ครบสามสิบปี พระองค์ก็ได้สร้างหนึ่งในจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกยุคโบราณ แผ่ไพศาลตั้งแต่กรีซไปจนถึงทางตะวันตกของอินเดีย พระองค์ไม่เคยพราชมัยในศึกใดมาก่อนและได้รับการยอมรับนับถือเป็นหนึ่งในแม่ทัพผู้ประสบความสำเร็จสูงสุดในประวัติศาสตร์โลก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อเรื่องมุมมองที่เราไม่เคยเห็น

ในด้านความรัก ดังที่คนส่วนใหญ่ทราบกันดีว่าความสัมพันธ์ของพระองค์กับทหารที่เป็นทั้งเพื่อนสนิทที่มีนามว่า เฮฟีสเทียส นั้นลึกซึ้งเกินกว่าคำว่าเพื่อนสนิทหรือเจ้ากับข้า เมื่อเฮฟีสเทียสเสียชีวิตจากอาการป่วย อเล็กซานเดอร์โทมมณีสอนกอดศพของเฮฟีสเทียสและร้องไห้อยู่สองวันสองคืนโดยที่ไม่ได้เสวยอะไรเลย ไม่ตอบสนองต่อสิ่งรอบข้าง ทรงใช้ชีวิตที่เหลือหมกมุ่นอยู่กับกับการพิธิศพ การไว้อาลัย และการสร้างสุสานในกรุงบาบิโลนให้เฮฟีสเทียส และแปดเดือนหลังเฮฟีสเทียสเสียชีวิต อเล็กซานเดอร์สวรรคตในพระราชวังเนบูคัดเนสซาร์ที่ 2 ที่กรุงบาบิโลนในวันที่ 11 หรือ 12 มิถุนายน 324 ปีก่อนคริสตกาล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายจิตรกรรมบนเครื่องชาม

รถม้าศึก ประเพณีแข่งรถม้า

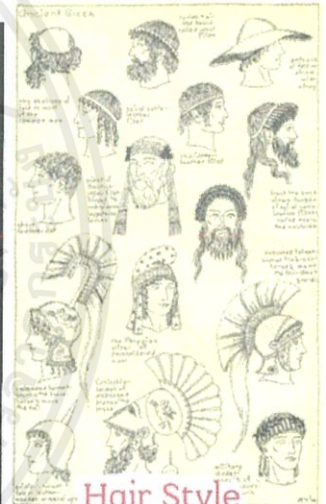
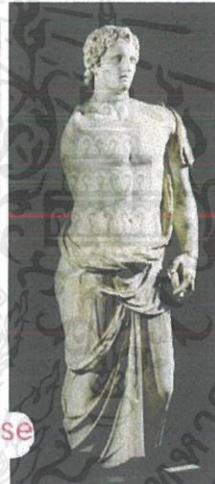
กราฟจากรูปปั้น

REF เกราะ

Compose

Hair Style

ภาพ 3.1 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงเด็กซานเดอร์มหาราช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 เจงกีสข่าน (1162 - 1227 คริสตศักราช)

เจงกีส ข่าน เจงกีส แปลว่า “เว้งสมุทร, มหาสมุทร” (ซึ่งเปรียบได้ว่า เจงกีส ข่าน มีความยิ่งใหญ่ ตั้งเริ่มมหาสมุทรนั่นเอง) จักรพรรดินักรบชาวมองโกลผู้พิชิต ผู้ก่อตั้งจักรวรรดิมองโกล เดิมมีนามว่า เตมูจิน (Temüjin) ตามสถานที่เกิดริมฝั่งแม่น้ำโอนอน เป็นผู้นำครอบครัวแทนบิดาเมื่ออายุเพียง 13 ปี และต้องดิ้นรนต่อสู้ขับเคี่ยวกับชนเผ่าต่าง ๆ ที่เป็นอริอยู่หลายปี ปรากฏว่า “โนแมน” ทางด้านตะวันตก พิชิตชนชาติ “ตันกูต” (เซียตะวันตก) และยอมรับการจําานของชาว “อุยгур์”

ในยุคสมัยของกาบูลข่าน เผ่ามองโกลได้รับความร่มเย็นเป็นสุขในฐานะชาติผู้นำในเขตทะเลทรายโกบีทางเหนือ ต่อมากาบูลข่านได้เดินทางไปขอบุตรสาวที่เผ่าทะเลทรายเพื่อเจริญสัมพันธ์ไมตรี แต่ปรากฏว่าหัวหน้าเผ่าทะเลทรายไม่เพียงไม่ให้แล้วยังนำตัวกาบูลข่านส่งไปให้เมืองกิมหรืออาณาจักรจินประหาร ตั้งแต่นั้นมาเผ่าทะเลทรายจึงไม่ถูกกับเผ่ามองโกลและเริ่มทำสงครามกัน. ต่อมาเยซูโก หัวหน้าเผ่าคนใหม่ ได้รวบรวมคนที่ไร้เผ่าต่าง ๆ เข้าด้วยกันทำให้เผ่ามองโกลมีจำนวนประชากรหลายหมื่นคนและได้เป็นเผ่าที่ใหญ่เผ่าหนึ่ง

ในฤดูร้อนปี พ.ศ. 1705 (ค.ศ. 1162) หัวหน้าเยซูโกได้นำทัพไปปราบเผ่าทะเลทราย ซึ่งสามารถจับหัวหน้าเผ่าทะเลทรายที่ชื่อเตมูจินได้ มาประหาร แล้วนำชื่อเตมูจินนี้มาตั้งให้กับบุตรชายของตน ซึ่งได้เกิดมาในช่วงสงครามครั้งนี้

ต่อมาในปี พ.ศ. 1714 (พ.ศ. 1171) เตมูจินวัย 9 ขวบ ต้องเดินทางไปยังเผ่าหนจิลลาเพื่อหมั้นกับสาวของเผ่าหนจิลลาที่ชื่อว่า บูร์ไตโดยบิดาเยซูโกได้นำทางไปและส่งตัวให้กับเผ่าหนจิลลาเพื่อผูกมิตรไมตรี ตามประเพณี

ของชนเผ่า เตมูจิน เจ้าบ่าวจะต้องอยู่ที่เผ่าหนจิลลาถึง 2 ปี หลังจากนั้นจึงกลับไปเผ่ามองโกลพร้อมกับคู่หมั้นได้ แต่ระหว่างทางกลับของหัวหน้าเยซูโก เยซูโกได้ถูกลอบสังหาร ซึ่งการสังหารนี้เชื่อว่าเป็นฝีมือของเผ่าทะเลทรายที่มาแก้แค้น ลูกน้องในเผ่ามองโกลจึงต้องรับนำตัวเตมูจินกลับไปโดยไม่ได้อธิบายเรื่องของเยซูโกที่ถูกสังหารให้เผ่าหนจิลลาทราบ

ต่อมาในปี พ.ศ. 1714 (พ.ศ. 1171) เผ่าของเตมูจินได้ถูกจูโจม ผู้เป็นพ่อได้ถูกลอบสังหาร อำนาจภายในเผ่าถูกยึดโดยอีกตระกูล จึงทำให้เผ่ามองโกลสลายตัวไป สัตว์เลี้ยงทั้งหลายที่เลี้ยงไว้เพื่อบริโภค ก็ถูกพวกที่ยึดอำนาจ ทำให้เตมูจินมีแค่มารดากับน้อง ๆ ซึ่งต้องอยู่อย่างแร้นแค้นแสนสาหัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลายปีต่อมาพวกตระกูลโฮชูอู้รู้ว่าเตมุจินยังไม่ตาย จึงเริ่มออกตามล่า ในช่วงนี้มีแต่ข่าวลือว่าเตมุจินถูกตระกูลโฮชูอู้จับได้และก็นี้ออกมาได้ตลอด ซึ่งการหนีรอดมาได้ของเตมุจินยังไม่มีใครสรุปได้ว่าเพราะอะไร เมื่อเตมุจินเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้น เขาก็ได้สร้างเผ่ามองโกลขึ้นมาใหม่ การที่เขาสร้างเผ่ามองโกลขึ้นมาใหม่ได้นั้นก็ยังไม่มีการสรุปแน่ชัดได้เช่นกัน

ต่อมาเตมุจินได้ไปขอคู่มั่นที่เคยมั่นไว้ที่เผ่าหนจิล่า และนำกลับมายังเผ่ามองโกล ซึ่งเขาได้นำสิ่งของมีค่าไปให้โตกรุลข่าน (ข่านของเผ่าเคอเริตผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นเผ่าที่นับถือศาสนาคริสต์และเคยร่วมสาบานกับเยชูโกบิดาของเตมุจิน) เพื่อแสดงมิตรไมตรีต่อระหว่างกันสองเผ่า และในขณะที่เดียวกันเผ่าเบี้ยฉีที่รู้จักที่มั่นใหม่ของเผ่ามองโกลใหม่ก็ได้นำทัพโจมตีเผ่ามองโกลขณะที่เตมุจินอยู่ที่เผ่าเคอเริต แต่ประชาชนส่วนใหญ่ของเผ่ามองโกลหนีทัน แต่ว่าบุรุษโอรยาของเตมุจินกลับหนีไม่รอดถูกเผ่าเบี้ยฉีจับได้และถูกจับเป็นเมียของเผ่าเบี้ยฉี

เมื่อเตมุจินทราบข่าว จึงนำทัพไปบุกเผ่าเบี้ยฉีทันที แต่เตมุจินเสียเปรียบในด้านจำนวนของทัพ ทัพของเตมุจินที่บุกเผ่าเบี้ยฉีไม่ถึงพันนาย ในขณะที่นักรบเผ่าเบี้ยฉีมีมากกว่า 20,000 นาย และผลปรากฏว่าเตมุจินต้องหนีฝ่าวงล้อมของเผ่าเบี้ยฉีออกมา นักรบเผ่ามองโกลตายไปกว่าครึ่ง แต่สิ่งนี้เองที่ทำให้เตมุจินได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากขึ้น ซึ่งต่อมาเตมุจินได้ไปขอความช่วยเหลือจากเผ่าเคอเริต และเผ่าจาล่า (หัวหน้าเผ่าคือจาบูฮาเคย ซึ่งได้ร่วมสาบานร่วมเป็นร่วมตายกับเตมุจิน ตั้งแต่วัยเด็กในช่วงที่เตมุจินอยู่อย่างแร้นแค้นแสนสาหัส) ทั้งสองเผ่าตกลงยอมร่วมมือกับเตมุจินเพื่อโจมตีเผ่าเบี้ยฉี

สงครามครั้งใหญ่เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 1725 (ค.ศ. 1182) กองทัพเผ่ามองโกล กองทัพเผ่าเคอเริต และกองทัพเผ่าจาล่าได้มารวมตัวกันที่ที่ตั้งของเผ่าจาล่า และได้โจมตีเผ่าเบี้ยฉีจนเผ่าเบี้ยฉีพ่ายแตกย่อยยับและหนีไปทางตะวันออกของทะเลทรายโกบี เตมุจินได้ช่วยภรรยาไว้ได้พร้อมกับได้ลูกซึ่งอยู่ในท้องและเมื่อคลอดออกมาก็ตั้งชื่อว่าโจซิ (หรือชูซือ) ซึ่งมาจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการทราบว่าโจซิเป็นลูกของเตมุจินหรือลูกของเผ่าเบี้ยฉี

หลังจากสิ้นสุดสงครามและชัยชนะของเผ่ามองโกลและพันธมิตร อาณาเขตของเผ่าได้ขยายใหญ่ขึ้น ประชากรจากมีไม่ถึงพันของเขากลับมีหลายพันคน และเนื่องจากชื่อเสียงของ 3 เผ่านี้ที่ได้กระจายออกไป จึงทำให้เผ่าเล็ก ๆ ต่างเข้ามารวมเป็นพันธมิตรด้วยเพื่อให้เผ่าของตนปลอดภัยจากสงครามต่าง ๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อประชากรของเตมูจินมีมากขึ้น เขาจึงได้เรียกเหล่าพันธมิตรมาปรึกษา เพื่อที่จะทำการคัดเลือกข่าน (ผู้มีอำนาจสูงสุดสามารถออกคำสั่งหรือตัดสินได้ตามชอบแต่เพียงผู้เดียว) ซึ่งเตมูจินก็ได้เป็นข่านคนแรกของเผ่ามองโกลที่สร้างใหม่นี้ ต่อมาได้เกิดเหตุการณ์คือชนเผ่าของเตมูจิน และข่านส่วนหนึ่งได้ไปสังหารน้องชายของจาบูฮาเข้าโดยคาดไม่ถึง เนื่องจากมีปัญหาแย่งฝูงม้ากัน เป็นเหตุให้เกิดสงครามระหว่าง 2 เผ่าขึ้น มิตรไมตรีที่มีมาตั้งแต่อดีตได้สิ้นสุดลง

ฤดูใบไม้ผลิปี พ.ศ. 1734 (ค.ศ. 1191) จาบูฮาได้แบ่งกำลังเป็น 13 ทัพโอบล้อมเผ่ามองโกล ซึ่งเรียกกันว่าสงคราม 13 ทัพ เผ่ามองโกลตีฝ่าวงล้อมได้เพราะได้ญาติมิตรของเผ่ามองโกลในอดีตที่ไปอยู่ที่เผ่าจาลา เปิดทางให้กองทัพมองโกลหนีจากนั้นก็ไปอยู่กับเตมูจินข่าน เผ่าจาลาจับทหารมองโกลได้บางส่วนและจับคนพวกนั้นโยนลงหม้อใหญ่ที่กำลังเดือดไว้ใช้ต้มแกะทั้งตัวแต่นี้คือการต้มคนเป็น ๆ ลงในหม้อใหญ่ถึงประมาณ 70 คนและแจกจ่ายให้ทหารกินกันอย่างป่าเถื่อน

ต่อมาในปี พ.ศ. 1739 (ค.ศ. 1196) เตมูจินมีอายุได้ 34 ปี เมืองกิมได้ส่งทูตมายังเผ่ามองโกล ได้ขอให้เตมูจินเป็นแม่ทัพเมืองกิมและนำทหารไปปราบเผ่าทะเลทาเอย เตมูจินข่านก็ตกลงและส่งทูตไปเผ่าเคอเรอิต เพื่อให้ร่วมทำสงครามนี้

หลังจากนั้นเมืองกิมได้ขอให้เตมูจินเป็นผู้ปกครอง เตมูจินข่านไม่สนใจกับอำนาจที่เมืองกิมให้ และเขาต้องระวังอยู่ตลอดเวลาเพราะระแวงสายลับในอาณาจักร จึงให้ชาวเผ่ามองโกลทั้งหมดอพยพออกจากอาณาจักรกิม แต่การย้ายนี้ทำให้เผ่าจาลารูที่ตั้งของเผ่ามองโกล จาบูฮาจึงได้รวบรวมศัตรูของเตมูจินทั้งหมด ซึ่งรวมกันถึง 12 เผ่า เช่น เผ่าเบี่ยฉี เผ่าทะเลทาเอย เผ่าหนจิลลา (เผ่าภรรยาของเตมูจิน) เผ่าจาลา เผ่าไนแมนส์ และพวกเผ่าเล็ก ๆ อื่น ๆ รวมทัพโจมตีเผ่ามองโกลในปี พ.ศ. 1744 (ค.ศ. 1201) เรียกกันว่าสงคราม 12 เผ่า

ส่วนเผ่ามองโกลนั้นมีทหารเพียงพอที่จะรับมือ และขอกำลังช่วยเหลือจากเผ่าเคอเรอิตอื่น ๆ จน 12 เผ่าต่างพ่ายและแยกหนีกันออกไป ซึ่งเตมูจินข่านได้นำทัพไปปราบเผ่าของตระกูลโฮซุอู่เป็นเผ่าแรกต่อมาเผ่าหนจิลลาก็ได้ยอมจำนนต่อเผ่ามองโกลหลังจากนั้นก็ปราบเผ่าที่เหลือ ส่วนเผ่าจาลาโดนเผ่าเคอเรอิตโจมตีจนพ่ายแพ้และจับตัวจาบูฮาไปส่งให้เตมูจินข่านตัดสิน ซึ่งเตมูจินข่านได้ตัดสินให้เผ่าเคอเรอิตนำตัวจาบูฮาไปเสี้ยมดู

ในปี พ.ศ. 1745 (ค.ศ. 1202) เตมูจินข่านได้ยกทัพไปปราบเผ่าทะเลาเอซิงซึ่งเขาก็ได้ชัยชนะอย่างเด็ดขาด และอภัยต่อความแค้นในอดีตจากที่ควรจะประหารคนต่างเผ่าทั้งหมด ด้วยเหตุนี้เผ่าที่เป็นศัตรูของมองโกลก็ได้เริ่มมายอมจำนนและร่วมเผ่ากับเผ่ามองโกล

ในปี พ.ศ. 1749 (ค.ศ. 1206) เตมูจินข่านได้รับชื่อใหม่เป็น เจงกิสข่าน และได้เปลี่ยนจากเผ่ามองโกลเร่ร่อนมาเป็นอาณาจักรมองโกล มีการกำหนดกฎหมายขึ้น และยังได้คิดอักษรภาษามองโกลขึ้นเป็นของตนเอง

หลังจากได้รับตำแหน่งเจงกิสข่าน เจงกิสข่านก็ได้ทำการขยายอาณาจักรโดยสามารถพิชิตอาณาจักรเหลียว อาณาจักรซีเซี่ยและอาณาจักรจิน "หรือเมืองกิม" ปีคริสต์ศักราช 1219 เจงกิสข่านก็เริ่มยกทัพไปทางตะวันตกถึงเอเชียกลางและยุโรป และได้พิชิตไปทั่วทวีปเอเชีย เอเซียกลางจนถึงทวีปยุโรป ต่อมาปีคริสต์ศักราช 1227 เจงกิสข่านสวรรคตด้วยอาการประชวรระหว่างเดินทัพ ขณะมีพระชนมายุ 65 พรรษา สุสานของพระองค์อยู่ที่ไคยงคงเป็นปริศนากระทั่งถึงทุกวันนี้

หัวข้อเรื่องมุมมองที่เราไม่เคยเห็น

ชาวมองโกลเป็นนักขี่ม้าที่ชำนาญ สิ่งที่น่าทึ่งตอนนั้นคือ ท้องฟ้าที่ให้แสงสว่าง แม่น้ำที่ไว้เลี้ยงสัตว์ภูเขาที่ให้ที่หลบภัยเมื่อมีเหตุไม่ดีก็จะอ้างถึงท้องฟ้าทำการบูชาท้องฟ้า ชาวมองโกลเป็นชนเผ่าแปลกหน้า ร้อนรุ่มเนจรใช้ชีวิตส่วนใหญ่บนหลังอานม้า ตระเวนหาทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ในดินแดนต่าง ๆ ทำให้กระทบกระทั่งบาดหมางกับชนเผ่าอื่นจนกระทั่งต้องรบกัน ด้วยเหตุนี้สงครามจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตชาวมองโกลตลอดมา ทักษะในการรบที่สำคัญที่ชายชาวมองโกลต้องมีคือ การขี่ม้า การยิงธนู และการเล่นมวยปล้ำ

มวยปล้ำมองโกลหรือที่ในภาษาท้องถิ่นเรียกว่า 'Bökh' อาจจะแตกต่างกับมวยปล้ำที่คนทั่วไปรู้จัก ไม่มีการจับทุ่มนำตื้นตาตื้นใจ ไม่มีการเหวี่ยงเข้าเชือก ไม่มีการจับล็อก มีเพียงชายสองคนมาเผชิญหน้าต่อสู้กัน และถ้าอวัยวะส่วนอื่นนอกจากเท้าแตะพื้นก็จะถือว่าเป็นฝ่ายแพ้ ซึ่งดูคล้ายกับกีฬาซูโมของญี่ปุ่น

มวยปล้ำมองโกลเลีย แพร่หลายอย่างถึงที่สุดในยุคของเจงกิสข่าน (ค.ศ.1206-1227) หนึ่งในนักรบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์โลก เรื่อยมาจนถึง ค.ศ. 1368 ในช่วงเวลาดังกล่าวเหล่าจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิมองโกลให้ความสำคัญกับกีฬาชนิดนี้จนถึงขั้นจัดเป็นเทศกาลท้องถิ่น รวบรวมเหล่าผู้แข็งแกร่งในแผ่นดิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มองโกเลียมาต่อสู้กัน เพื่อค้นหาผู้แข็งแกร่งที่สุด นอกจากนั้นพวกเขายังใช้กีฬามวยปล้ำเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญในการคัดเลือกทหารเข้าสู่กองพล และจัดอันดับยอดนักสู้ในกองทัพ

ตั้งนั้นด้วยประวัติศาสตร์คู่มาตุภูมิมองโกเลียอันยาวนาน มวยปล้ำจึงเป็นหนึ่งในมรดกตกทอดของชนชาติจากรุ่นสู่รุ่นมาจนถึงปัจจุบัน จนมีคำกล่าวที่ว่า ‘สามทักษะที่ลูกผู้ชายชาวมองโกเลียทุกคนต้องเชี่ยวชาญคือการขี่ม้า, ยิงธนู, และมวยปล้ำ’

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ 3.2 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงจินตทัศน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 พระนเรศวรมหาราช (1555 - 1605 คริสตศักราช)

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช มีพระนามเดิมว่าพระนเรศ หรือ "พระองค์ดำ" เป็นพระราชโอรสในสมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราชและพระวิสุทธิกษัตริย์ เสด็จพระราชสมภพเมื่อ พ.ศ. 2098 ที่พระราชวังจันทน์ เมืองพิษณุโลก มีพระเชษฐภคินีคือพระสุพรรณกัลยา มีพระอนุชาคือสมเด็จพระเอกาทศรถ (องค์ขาว) เสด็จขึ้นครองราชย์เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2133 ครองราชสมบัติ 15 ปี เสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2148 สิริพระชนมพรรษา 50 พรรษา

พระนามของพระองค์ปรากฏในลายลักษณ์อักษรหลายฉบับ เช่น พระนเรศ วรราชาธิราช, พระนเรศ, องค์ดำ จึงยังไม่สามารถสรุปได้ว่าพระนาม "นเรศวร" ได้มาจากที่ใด สันนิษฐานเบื้องต้นว่า เพี้ยนมาจากสมเด็จพระนเรศ วรราชาธิราช มาเป็น สมเด็จพระนเรศวร ราชาธิราช

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช หรือ พระองค์ดำ เป็นพระราชโอรสในสมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราชและพระวิสุทธิกษัตริย์ พระราชธิดาของสมเด็จพระมหาจักรพรรดิและพระสุริโยทัย เสด็จพระราชสมภพเมื่อ พ.ศ. 2098 ที่พระราชวังจันทน์ เมืองพิษณุโลก พระองค์มีพระเชษฐภคินีคือพระสุพรรณกัลยา และพระอนุชาคือสมเด็จพระเอกาทศรถ (พระองค์ขาว)

ขณะที่ทรงพระเยาว์ พระองค์ทรงใช้ชีวิตอยู่ที่พระราชวังจันทน์ เมืองพิษณุโลก จนกระทั่งพระเจ้าบุเรงนองยกทัพมาตีเมืองพิษณุโลกในสงครามช้างเผือก สมเด็จพระมหาธรรมราชาธิราช เจ้าเมืองพิษณุโลก ยอมอ่อนน้อมต่อหงสาวดีจึงทำให้เมืองพิษณุโลกต้องเป็นเมืองประเทศราชของกรุงหงสาวดีและไม่ขึ้นต่อกรุงศรีอยุธยา พระเจ้าบุเรงนองทรงขอพระสุพรรณกัลยาและพระนเรศวรไปเป็นองค์ประกันที่หงสาวดีใน พ.ศ. 2107 ทำให้พระองค์ต้องจากบ้านเกิดเมืองนอนตั้งแต่มีพระชนมายุเพียง 9 พรรษา ประทับอยู่กรุงหงสาวดี 8 ปี และเสด็จกลับกรุงศรีอยุธยาเมื่อพระชนมายุ 17 พรรษา พ.ศ. 2115

หลังจากพระเจ้าบุเรงนองตีกรุงศรีอยุธยาแตกเมื่อ พ.ศ. 2112 มะเส็งศก วันอาทิตย์ เดือน 9 แรม 11 ค่ำ และได้สถาปนาสมเด็จพระมหาธรรมราชาครองกรุงศรีอยุธยาในฐานะประเทศราชของหงสาวดีแล้ว พระองค์ได้หนีกลับมายังกรุงศรีอยุธยาโดยที่พระเจ้าบุเรงนองทรงยินยอมอันเนื่องมาจากพระสุพรรณกัลยาทรงขอไว้ เมื่อเสด็จกลับมาถึงกรุงศรีอยุธยาในปี พ.ศ. 2115 สมเด็จพระมหาธรรมราชาพระราชทานนามให้พระองค์ว่า "พระนเรศวร" และโปรดเกล้าฯ ให้เป็นพระมหาอุปราช พระชนมายุ 17 พรรษา ไปปกครองเมืองพิษณุโลก พระองค์ทรงปกครองเมืองอย่างดีและทรงเริ่มเตรียมการที่จะกอบกู้เอกราชของกรุงศรีอยุธยา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การที่ได้เสด็จไปประทับอยู่หงสาวดีถึง 8 ปีนั้น ก็เป็นประโยชน์ยิ่งเพราะทรงทราบทั้งภาษา นิสัยใจคอ ตลอดจนล่วงรู้ความสามารถของพม่า ซึ่งนับเป็นทุนสำหรับคิดอ่านเพื่อหาหนทางในการต่อสู้กับพม่า เมื่อหงสาวดีตีกรุงศรีอยุธยาได้นั้น อ้างว่าข้าราชการในกรุงศรีอยุธยาเกลียดชังสมเด็จพระมหาธรรมราชา จึงต้องถอนข้าราชการเมืองเหนือที่เคยใช้สอยลงมารับราชการในกรุงศรีอยุธยาเป็นจำนวนมาก ทำให้จำนวนข้าราชการทางเมืองเหนือบกพร่องจึงต้องหาตัวตั้งขึ้นใหม่[3] พระองค์ทรงชวนชายหาคนสำหรับทรงใช้สอยโดยฝึกทหารที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกันตามวิธียุทธของพระองค์ทั้งสิ้นและนับเป็นกำลังสำคัญของพระนเรศวรในเวลาต่อมา

นับตั้งแต่สมเด็จพระนเรศวรประกาศอิสรภาพเป็นต้นมา หงสาวดีได้เพียรส่งกองทัพเข้ามาหลายครั้ง แต่ก็ถูกกองทัพกรุงศรีอยุธยาตีแตกพ่ายไปทุกครั้ง เมื่อสมเด็จพระมหาธรรมราชาเสด็จสวรรคตเมื่อปี พ.ศ. 2133 พระองค์ได้เสด็จขึ้นครองราชย์เมื่อวันอาทิตย์ที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2133 เมื่อพระชนมายุได้ 35 พรรษา ทรงพระนามว่า สมเด็จพระนเรศวร หรือ สมเด็จพระสรรเพชญ์ที่ 2 และโปรดเกล้าฯ ให้พระเอกาทศรถ พระอนุชา ขึ้นเป็นพระมหาอุปราช แต่มีศักดิ์เสมอพระมหากษัตริย์อีกพระองค์ ศึกครั้งที่สำคัญที่สุดของพระนเรศวรคือ สงครามยุทธหัตถี

ในปี พ.ศ. 2135 พระเจ้านันทบุเรง โปรดให้พระมหาอุปราชานำกองทัพทหารสองแสนสี่หมื่นคน มาตีกรุงศรีอยุธยาหมายจะชนะศึกในครั้งนี้ สมเด็จพระนเรศวรทรงทราบว่าพม่าจะยกทัพใหญ่มาตี จึงทรงเตรียมไพร่พล มีกำลังหนึ่งแสนคนเดินทางออกจากบ้านป่าโมกไปสุพรรณบุรี ข้ามน้ำตรงท่าท้าวอุทองและตั้งค่ายหลวงบริเวณหนองสาหร่าย

เช้าของวันจันทร์ แรม 2 ค่ำ เดือนยี่ ปีมะโรง พ.ศ. 2135 สมเด็จพระนเรศวรและสมเด็จพระเอกาทศรถทรงเครื่องพิชัยยุทธ สมเด็จพระนเรศวรทรงช้าง นามว่า เจ้าพระยาไชยานุภาพ ส่วนสมเด็จพระเอกาทศรถทรงช้างนามว่า เจ้าพระยาปราบไตรจักร ช้างทรงของทั้งสองพระองค์นั้นเป็นช้างชนะงา คือช้างมีงาที่ได้รับการฝึกให้รู้จักการต่อสู้มาแล้วหรือเคยผ่านสงครามชนช้าง ชชนะช้างตัวอื่นมาแล้ว ซึ่งเป็นช้างที่กำลังตกมัน ในระหว่างการรบจึงวิ่งไล่ตามพม่าหลงเข้าไปในแดนพม่า มีเพียงทหารรักษาพระองค์และจาตุรงค์บาทเท่านั้นที่ติดตามไปทัน

สมเด็จพระนเรศวรทอดพระเนตรเห็นพระมหาอุปราชาทรงพระคชสารอยู่ในร่มไม้กับเหล่าท้าวพระยา จึงทราบได้ว่าช้างทรงของสองพระองค์หลงถลำเข้ามาถึงกลางกองทัพ และตกอยู่ในวงล้อมข้าศึกแล้ว แต่ด้วยพระปฏิภาณไหวพริบของสมเด็จพระนเรศวร ทรงเห็นว่าเป็นการเสียเปรียบข้าศึกจึงไล่ช้างเข้าไปใกล้ แล้วตรัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถามด้วยค้อนเคยมาก่อนแต่้วยเยาว์ว่า "พระเจ้าที่เราจะยืนอยู่ใยมรุมไม้เล่า เขิญออกมาทำยุทหัตถ์ด้วยกัน ให้เป็นเกียรติยศไว้ในแผ่นดินเถิด ภายหน้าไปไม่มีพระเจ้าแผ่นดินที่จะได้ยุทหัตถ์แล้ว"

พระมหาอุปราชาได้ยินดังนั้น จึงใส่ชั่งนามว่า พลายพัทธกอเข้าชนเจ้าพระยาไชยานุภาพเสียหลัก พระมหาอุปราชาทรงฟันสมเด็จพระนเรศวรด้วยพระแสงของ้าว แต่สมเด็จพระนเรศวรทรงเปียงหลบทัน จึงฟันถูกพระมาลาหงษาขาด จากนั้นเจ้าพระยาไชยานุภาพชนพลายพัทธกอเสียหลัก สมเด็จพระนเรศวรทรงฟันด้วยพระแสงของ้าวถูกพระมหาอุปราชาเข้าที่อังสะขวา สิ้นพระชนม์อยู่บนคอช้าง

ส่วนสมเด็จพระเอกาทศรถทรงฟันเจ้ามังจาปะโรเสียชีวิตเช่นกัน ทหารพม่าเห็นว่าแพ้แน่แล้ว จึงใช้ปืนระดมยิงใส่สมเด็จพระนเรศวรได้รับบาดเจ็บ ทันใดนั้นทัพหลวงไทยตามมาช่วยทัน จึงรับทั้งสองพระองค์กลับพระนคร พม่าจึงยกทัพกลับกรุงหงสาวดีไป นับแต่นั้นมาก็ไม่มีกองทัพใดกล้ายกมากล้ากรุงศรีอยุธยาอีกเป็นระยะเวลาอีกยาวนาน

หัวข้อเรื่องมุมมองที่เราไม่เคยเห็น

มวยคาดเชือก เป็นการชกมวยไทยในสมัยโบราณที่ใช้เชือกพันที่หมัดทั้ง 2 ข้างแทนการใช้นวมเหมือนมวยไทยปัจจุบัน นักมวยที่จะขึ้นชกจะพันหมัดด้วยเชือกจนแน่น ผู้เครื่องรางของขลังตามความเชื่อของแต่ละคน ทั้งนี้ขึ้นกับการตกลงกันก่อนชก ก่อนชกกันนักมวยต้องมาซ้อมให้นายสนามดูก่อน ถ้ามีฝีมือใกล้เคียงกันและทั้งคู่พอใจจะชกกันจึงถือว่าได้คู่ การต่อสู้จะชกกันจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งยอมแพ้หรือลุกไม่ขึ้น มิฉะนั้นถือว่าเสมอกัน ซึ่งอาจจะชกกันใหม่ในคราวต่อไปถ้ายังไม่หายข้องใจ การชกมวยแบบนี้จะเน้นชั้นเชิงมากกว่าพลังกำลัง

สนามแข่งขันเป็นสนามหญ้าหรือลานวัดมีเชือกกัน 1 เส้น มีกรรมการห้ามเพื่อจับผู้ล้มขึ้นมาชกใหม่ และห้ามไม่ให้ซ้ำเติมคนล้ม ในงานเผาศพผู้มีฐานะในสมัยก่อน นิยมให้มีมวยชกด้วย 7 - 8 คู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 โอดะ โนบุนางะ (1534 - 1582 คริสตศักราช)

ยุคเซ็งโงกุเป็นยุคแห่งสงครามแย่งชิงความเป็นใหญ่ระหว่างไดเมียวกลุ่มต่าง ๆ เนื่องจากอำนาจการปกครองจากส่วนกลางของโชกุนเสื่อมถอยลง ชาวบ้านได้รับความเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า เกิดสงครามกลางเมืองที่นองเลือดสุดในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ซึ่งได้บังเกิด 3 จอมคนผู้ยิ่งใหญ่ที่มีความมุ่งมั่นและดำเนินการรวบรวมแผ่นดินญี่ปุ่นในกลียุคให้กลับมาเป็นหนึ่งเดียวได้อีกครั้ง โดยบุรุษคนแรกที่เป็นผู้จุดประกายเริ่มต้นตำนานอันยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นคือ โอดะ โนบุนางะ

โอดะ โนบุนางะเกิดเมื่อค.ศ. 1534 ที่ปราสาทนงะโงยะ มีชื่อว่า คิบิโอบิชิ เป็นบุตรชายคนที่สองของ โอดะ โนบือเดะ ไดเมียวแห่งแคว้นโอะซะวะริ จังหวัดไอจิในปัจจุบัน เป็นบุตรคนโตสุดที่เกิดกับภรรยาเอกของโนะบือเดะ คือ นางโคะตะ-โงเซ็ง

โนบุนางะเป็นผู้เริ่มก่อตั้ง "กองกำลังทหารอะซิงะรุ" ซึ่งมาจากบรรดาชาวบ้านธรรมดาที่อยากมีส่วนร่วมกับการทำสงคราม ให้โอกาสผู้ที่อยากเป็นทหารแต่ไม่มีโอกาสได้เป็น ซึ่งจะแตกต่างจากไดเมียวคนอื่น ๆ กองกำลังของโนะบุนางะจึงเป็นกองทัพที่มาจากชาวบ้านธรรมดา ไม่เหมือนกองกำลังอื่น ๆ ของไดเมียวที่มีแต่ซะมุไรจำนวนมาก กองกำลังอะซิงะรุแม้จะมาจากชาวบ้านธรรมดา แต่ทว่าพวกเขามาด้วยใจที่รักบ้านเมือง แตกต่างจากซะมุไรที่กระทำเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง กองกำลังอะซิงะรุ นั้นแม้มีศักยภาพในการทำสงครามไม่แพ้พวกซะมุไร แต่ก็แตกต่างกับซะมุไรผู้มีเกียรติและศักดิ์ศรีเป็นที่ตั้ง ที่ยอมพลีชีพในสงครามอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี ถ้าถูกจับตัวได้จะไม่มีการขูดทอนโดยเด็ดขาด ยอมแม้แต่จะเช้ปูกู้ตัวเองเพื่อไม่ต้องตายโดยน้ำมือผู้อื่น

กองกำลังอะซิงะรุพ่ายแพ้สงครามบ้างเป็นครั้งคราวเพราะความกลัวตาย ทำให้โนะบุนางะต้องวางแผนในการทำสงครามใหญ่ ในระหว่างนั้นมีชาวโปรตุเกสเข้ามาติดต่อค้าขายกับญี่ปุ่น และเผยแพร่ศาสนาคริสต์และปืน อาวุธที่ช่างโปรตุเกสนำมาด้วย หลังจากได้ศึกษาปืนของชาวโปรตุเกสแล้ว โนะบุนางะมองเห็นว่าอาวุธชนิดนี้สามารถสร้างกองกำลังที่แข็งแกร่งให้แก่ตนได้

ในปี ค.ศ. 1544 โนบุนางะก็สั่งให้ช่างชาวญี่ปุ่นแกะและสร้างปืนตามแบบฉบับของชาวโปรตุเกส โดยก่อตั้งโรงงานผลิตอาวุธขึ้น สั่งให้ช่างชาวญี่ปุ่นผลิตปืนขึ้นมาเป็นจำนวนมาก ต่อมาเมื่อไดเมียวทั้งหลาย เห็นศักยภาพอาวุธปืนของโอดะ ต่างพากันหันมาเปลี่ยนอาวุธจากเดิมคือดาบ ธนู หรือธนูเพลิง มาเป็นอาวุธปืน

เช่นเดียวกับโนะบุเนงะแทบทั้งสิ้น เพราะอาวุธปืนนั้นสามารถฝึกฝนการใช้งานได้อย่างง่าย ไม่เหมือนกับดาบหรือธนูที่ต้องใช้ระยะเวลาฝึกฝนอย่างยาวนาน

ในค.ศ. 1561 โนะบุนางะได้ยกทัพไปตี อิมะงะวะ โยะชิโมะโตะ ไดเมียวแคว้นใหญ่กว่า และได้รับชัยชนะเหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้โนะบุนางะมีชื่อเสียงไปทั่วญี่ปุ่น เนื่องจากเป็นเพียงแค่ไดเมียวของแคว้นเล็กแต่สามารถยับยั้งการยึดอำนาจของไดเมียวผู้ทรงอำนาจอย่างอิมะงะวะ โยะชิโมะโตะได้ ละประกาศนโยบายรวบรวมญี่ปุ่นที่แตกแยกออกเป็นแคว้นต่าง ๆ ให้เป็นหนึ่งเดียวภายใต้การปกครองของตน พร้อมคติพจน์ที่ว่า เหิงกะ ฟุบุ แปลว่า ปกครองแผ่นดินด้วยการทหาร

ใน ค.ศ. 1570 โนะบุนางะได้นำทัพไปปราบกองทัพของตระกูล นะงะมะซะ และ โยะชิเกะเงะก่อนจะนำทัพเข้าล้อมปราสาทอิทิดะ ของโยะชิเกะเงะ และปราสาทโอะคะนิ) ของนะงะมะซะ และโนะบุเนงะสามารถเข้ายึดปราสาททั้งสองได้ในที่สุด

นอกจากนี้ โนะบุเนงะยังทำการปราบปรามกบฏอิกโก อิกกิ อันเป็นการรวมตัวกันของพระสงฆ์และชาวบ้านท้องถิ่นเพื่อต่อต้านการปกครองของชนชั้นซะมุไร

รวมทั้งโนะบุเนงะยังได้ทำการปราบไซเฮ หรือพระนักรบ อันเป็นกองกำลังทหารที่สำคัญในภูมิภาคคันไซมาแต่ยุคเฮอังไปจนหมดสิ้น และในค.ศ. 1573 โนะบุเนงะทำการปลดโชกุนอะชิเกะงะ โยะชิเอะกิ ออกจากตำแหน่ง ล้มเลิกระบอบการปกครองของโชกุน เป็นการสิ้นสุดรัฐบาลโชกุนมุโระมะชิที่มีมายาวนานถึงสองร้อยกว่าปี

หลังจากที่โนะบุเนงะวางรากฐานอำนาจในเมืองเกียวโตภูมิภาคคันไซได้อย่างมั่นคงแล้ว จึงหันความสนใจไปทางตะวันออก ในขณะที่ภาคตะวันออกของญี่ปุ่นมีไดเมียวผู้ทรงอำนาจสองคนกำลังแย่งชิงความเป็นใหญ่ได้แก่ ทะเกะตะ ชิงเง็น ไดเมียวแห่งแคว้นคะอิ จังหวัดยะมะนะชิในปัจจุบัน และอุเอะซุจิ เค็งชิง ไดเมียวแห่งแคว้นอะจิโงะ จังหวัดนิงะตะในปัจจุบัน ในค.ศ. 1572 โชกุนโยะชิเอะกิได้ร้องขอให้ทะเกะตะชิงเง็นช่วยปราบโนะบุเนงะ ชิงเง็นจึงยกทัพเข้ารุกรานแคว้นโทะโตะมิ อันเป็นดินแดนของโทะกุงะวะ อิเอะยะซุ โนะบุเนงะจึงส่งอิเอะยะซุไปทำการปราบทะเกะตะชิงเง็น ปรากฏว่าประสบกับความพ่ายแพ้ราบคาบต่อตระกูลทะเกะตะในยุคการมีกะตะงะซะ แต่โชค้ก็เข้าข้างโนะบุเนงะเมื่อชิงเง็นได้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันในปีต่อมาค.ศ. 1573 ทะเกะตะ คะชิโยะริ) ไดเมียวแห่งคะอินใหม่ยังอายุน้อยขาดประสบการณ์ ได้ยกทัพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตระกูลทะเลาะเข้าปิดล้อมปราสาทนงะชีโนะ ของตระกูลโทะงุวะระในค.ศ. 1575 แต่พ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง ในยุทธการนงะชีโนะ

เมื่อโนะบุ나가ประสบความสำเร็จในภูมิภาคตะวันออก ทำให้โตเมียวุเอะซุจิ เค็งซิง เกรงว่าโนะบุ นางจะแผ่ขยายอำนาจเข้าครอบงำภาคตะวันออกได้สำเร็จ จึงเข้าร่วมกับตระกูลทะเลาะต่อต้านการขยาย ดินแดนของโนะบุ นางะ ด้วยการรุกรานแคว้นโนะโตะ โนะบุ นางะส่งขุนพลระดับสูงเข้าต้านทานในยุทธการ ทะโตะริกะวะ ในค.ศ. 1577 ผลปรากฏว่าฝ่ายของโนะบุ นางะพ่ายแพ้ ตระกูลอุเอะซุจิเข้ายึดแคว้นโนะโตะได้ แต่ทว่าโตเมียวุเอะซุจิเค็งซิงได้ถึงแก่กรรมในอีกห้าเดือนต่อมาในค.ศ. 1578 ทำให้โตเมียวุเอะซุจิมีอำนาจเพียง พอที่จะต้านทานการรุกรานของโนะบุ นางะหมดสิ้นไป โนะบุ นางะจึงสามารถเข้าครอบครองญี่ปุ่นภาค ตะวันออกได้ในที่สุด

จากการทำสงครามกับแคว้นต่าง โนะบุ นางะได้แสดงความเหี้ยมโหดออกมาอย่างชัดเจน ยิ่งทำให้ ชื่อเสียงของเขากระฉ่อนไปทั่ว ถึงกระนั้นโนะบุ นางะก็ยังคงเป็นขุนพลนักรบที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกล เขาไม่ได้ ทำลายเมืองชะคะอิ ซึ่งเป็นเมืองท่าที่มีความสำคัญด้านเศรษฐกิจของญี่ปุ่น นอกจากไม่ทำลายแล้วยังยื่นมือ เข้าช่วยเหลือแก่บรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ประกอบการค้าขายรายใหญ่ ๆ ของเมืองชะคะอิ เขาวางรากฐานของ การค้าและเศรษฐกิจอย่างดี โดยให้สิทธิพิเศษแก่พ่อค้าแม่ค้าในด้านภาษีอากร ควบคุมการขัง การตวง และ วัดสิ่งของให้ได้ตามระบบมาตรฐานของประเทศ ซึ่งทำให้ญี่ปุ่นในขณะนั้นไม่ได้มีแต่ด้านมืดด้านเดียวอย่างที่ ควรจะเป็น โอดะ โนะบุ นางะอาจจะดูโหดร้าย สร้างศัตรูไว้มากมาย แต่เขาก็ยังสามารถยืนหยัดต่อสู้มาอย่าง โชกโชน จวบจนวาระสุดท้ายของเขา แม้จะไม่มีใครพร่ำงของโนะบุ นางะแต่คาดว่าโนะบุ นางะน่าจะกระทำการ เชื้อปุกถึงแก่กรรมไปในวัดฮนโน จากเหตุการณ์การแก้แค้นของ อะเกะชิ มิสึฮิเดะ นั่นเอง

เมื่อโอะดะ โนะบุ นางะ ถูกลอบสังหารที่วัดฮนโนพร้อมกับบุตรชายคนโตผู้เป็นทายาทสืบทอดตระกูล ทำให้ตระกูลโอะดะขาดทายาท บุตรชายคนที่สองและคนที่สามของโนะบุ นางะคือ โอดะ โนะบุ กะชิ และโอดะ โนะบุ ทะกะ ต่างต่อสู้แย่งชิงตำแหน่งผู้นำตระกูลโอะดะ แต่ทว่าอำนาจในการปกครองที่แท้จริงนั้นตกเป็นของ ฮะชิบะ ฮิเดะ โยะชิ จนในค.ศ. 1584 ฮิเดะ โยะชิสามารถก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำของญี่ปุ่นแทนที่ตระกูลโอะดะได้ สำเร็จ การปกครองญี่ปุ่นของตระกูลโอดะเป็นเวลาเกือบ 20 ปีจึงสิ้นสุดลง และถูกลดสถานะลงเป็นเพียงโต เมียวตระกูลหนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

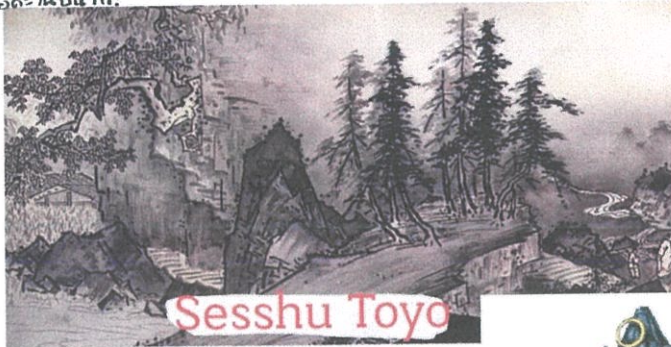
หัวข้อเรื่องมุมมองที่เราไม่เคยเห็น

ยามาบูชิ คือคำเรียกนักบวชที่อาศัยอยู่ในป่าแถบเทือกเขาเดะวะ เมือง ชิรุโอะกะ จังหวัดยะมะงะตะ พวกเขาใช้แนวทางฝึกตนสโตลย์เกินโด ซึ่งเป็นแนวคิดที่ผสมผสานทั้งพุทธ เต๋า ลัทธิบูชาภูติผีและภูเขาเพื่อเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติ โดยเน้นเรื่องวินัยและวิถีแบบนักรบ เพื่อตามหาแก่นแท้และความสงบของจิตใจท่ามกลางความยิ่งใหญ่และเรียบง่ายของธรรมชาติ

หัวใจหลักในการฝึกคือ ‘กลับคืนสู่ธรรมชาติ หยุดคิด หยุดคาดหวัง จงสัมผัสด้วยความรู้สึก’ เขามองว่าคนสมัยนี้ยึดติดกับวัตถุและมีเรื่องที่ต้องคิดในหัวมากเกินไป สิ่งที่เหล่าผู้ต้องการทวงคืนพื้นที่ทางอารมณ์ต้องทำ คือการเดินป่านั่งสมาธิ สวดมนต์ เดินสมาธิยามค่ำคืน ฝึกจิตใต้น้ำตก รวมไปถึงการกระโดดข้ามกองไฟ

โอดะ โนบุนางะ:

Sesshu Toyo

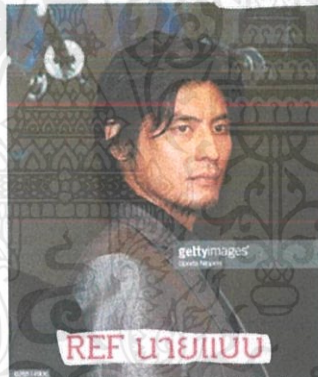
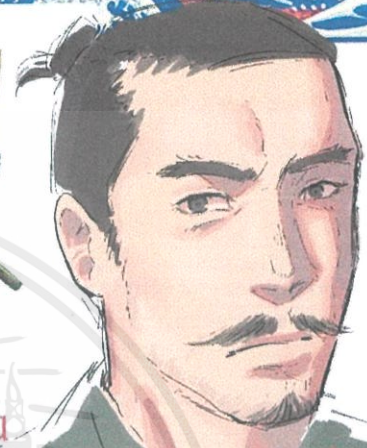

Hokusai

ภาพวาดสงคราม
Sengoku

เกราะโชกุน

ดราฟจากภาพถ่ายจำลอง

REF นายแบบ

ตัวจริง

ภาพ 3.4 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงโอดะ โนบุนางะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5 พระเจ้ารามเสสที่ 2 (1303 - 1213 ปี ก่อนคริสตกักราช)

รามเสสที่ 2 ประสูติ ราว 1303 ปีก่อนคริสตกาล; สวรรคต กรกฎาคมหรือสิงหาคม 1213 ปีก่อนคริสตกาล สมัญญา รามเสสหาราช เป็นฟาโรห์รัชกาลที่ 3 แห่งราชวงศ์ที่ 19 ของจักรวรรดิอียิปต์ เป็นกษัตริย์ที่ถือกันว่า ยิ่งใหญ่ ทรงอำนาจ และมีชื่อเสียงมากที่สุดของอียิปต์[5] ผู้ครองราชย์สืบต่อจากพระองค์และชนอียิปต์รุ่นหลังขนานนามพระองค์ว่า มหาบรรพชน ส่วนเอกสารกรีกออกนามพระองค์ว่า โอซีแมนเดียส ซึ่งมาจากการทับศัพท์ชื่อรัชกาลพระองค์ในภาษาอียิปต์ คือ Usermaatre Setepenre "ความยุติธรรมของรานั้น ทรงพลานุภาพ — ผู้ได้รับเลือกแห่งเรา"

หลังจากการสิ้นพระชนม์ ของฟาโรห์ โฮเรมเฮบ ในราชวงศ์ที่ 18 โฮเรมเฮบ ไม่มีรัชทายาท อำนาจทุกอย่างต้องตกไปอยู่ในมือของ “ปารามอสสุ” มหามন্ত্রীของฟาโรห์โฮเรมเฮบ ปารามอสสุ ได้ช่วยงานราชการ และฟื้นฟูอาณาจักรอียิปต์ ที่ยุ่งเหยิง มาตั้งแต่สมัยของฟาโรห์อัคเคนาเตน ให้เข้าสู่ภาวะเปียบดั้งเดิม และในปี 1295 ปีก่อนคริสตกาล ปารามอสสุ ได้ สถาปนาตัวเอง ขึ้นเป็น ฟาโรห์รามเสสที่ 1 แห่งราชวงศ์ที่ 19 (1,295 B.C) แต่อายุของฟาโรห์ผู้นี้ช่างสั้นชะเหลือเกิน ครองบัลลังก์ ได้เพียง 2 ปี ก็สิ้นพระชนม์ และพระองค์ มีรัชทายาท เพียงองค์เดียว ก็คือ เซติ ที่ 1 บิดา ของรามเสสที่ 2 นั่นเอง

เซติที่ 1 สืบทอดเจตนารมณ์ของพระบิดา พยายามแก้ไข้ปัญหาต่างๆ ทั้งด้านการเมือง การปกครอง เซติที่ 1 มี รัชทายาท เพียง 1 องค์ ชื่อว่า รามเสสที่ 2 เซติที่ 1 ทรงส่งลูกชายของตนเองไปศึกษาเล่าเรียนด้านต่างๆ มากมายทั้งการเมือง การปกครอง การทหาร และการค้าขาย ตั้งแต่ยังพระเยาว์ เพราะ เซติ เชื่อว่า คนที่จะครองบัลลังก์ คนต่อไป ต้องเป็น “รามเสสที่ 2” หลังจากนั้น ไม่นาน เซติที่ 1 ปกครองบัลลังก์ ได้เพียง 17 ปี ก็สิ้นพระชนม์ลง บัลลังก์นั้นจึงตกเป็นของลูกชายของตนเอง คือ “รามเสสที่ 2 "

ฟาโรห์รามเสสที่ 2 ผู้ที่ได้รับสมญานามว่ามหาหาราช ผู้ปกครองดินแดนอียิปต์ ได้นานที่สุด หลังจากทีพระบิดาได้สิ้นพระชนม์ บัลลังก์ ก็ตกเป็นของ ฟาโรห์รามเสสที่ 2 ปกครองอียิปต์ตั้งแต่ (1,279-1,213 B.C) พระองค์มีอายุเพียง 10 พรรษา ทรงปรึกษาการรบ ดินแดนที่สูญเสียบ้ตั้งแต่สมัยฟาโรห์อเมนโฮเตปที่ 4 กลับมาเป็นของอียิปต์ได้ดั้งเดิม และพระองค์ยังยุติสงครามกับพวกฮิตไทต์ ในการรบที่ คาเดช โดยพื้นที่เหล่านี้ต่างคนต่างได้กันไปปกครองคนละส่วน อียิปต์ได้ปาเลสไตน์ ฮิตไทต์ได้ซีเรีย และยังทรงปลดปล่อยพวก ฮิบรูจากการเป็นทาส อีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลังจากที่พระองค์ขึ้นครองราชย์แล้ว พระองค์ ยังได้สร้างเมืองใหญ่ขึ้นมาบนบริเวณพื้นที่ ที่พระองค์ เคยเกิด เติบโตและ อาศัยอยู่ อย่างเช่นมหาวิหารแห่งอาบูซิมเบลที่มีรูปสลักรามเสสที่ 2 ขนาดใหญ่อยู่ที่นี้ พระองค์สร้างมหาวิหารนี้ขึ้นเพื่อประกาศให้โลกรู้ว่า รามเสสที่ 2 เป็นผู้ที่รบกับนูเบียน หรือ อิตไทต์ชนะ จึง สร้างมหาวิหารอาบูซิมเบล ให้รู้ว่าตนเองยิ่งใหญ่ และสิ่งก่อสร้างของรามเสสที่ 2 ไม่ได้มีแค่ มหาวิหารอาบูซิมเบลแต่เพียงเท่านี้ แต่ยังมีรูปปั้นขนาดใหญ่ที่เมืองเมมฟิส เสาหินโอเบลิกที่วิหารลักซอร์ ถึงพระองค์จะ สิ้นพระชนม์ไปแล้ว หลุมฝังศพของรามเสสที่ 2 ณ หุบผากษัตริย์ ก็ยังยิ่งใหญ่และสวยงามดังงามอีกด้วยภายใน หลุมฝังศพยังมีภาพวาดของรามเสสอีกด้วย

นอกจากนี้ฟาโรห์รามเสสที่ 2 ยังได้ปราบปรามชาวนูเบียทางตอนใต้จนยอมสวามิภักดิ์และได้ขยาย อำนาจเข้าไปในเอเชียโดยปราบปรามชนเผ่าต่างๆจนราบคาบ จากการ ขยายอำนาจครั้งนี้เองทำให้จักรวรรดิ อียิปต์จะต้องทำการปะทะกับ จักรวรรดิฮิตไตท์ ซึ่งเป็นมหาอำนาจแห่งตะวันออกกลางในเวลานั้น ชาวฮิตไตท์ (Hittite) ตั้งถิ่นฐานบนคาบสมุทรอนาโตเลีย ปัจจุบันคือประเทศตุรกี มีความสามารถในการหลอมโลหะและ เป็น พวกแรกที่นำเหล็กมาใช้ อันที่จริงแล้วนับแต่ยุคของอัครเคนาตัน ทางอียิปต์กับฮิตไตท์ก็มีการ กระทบกระทั่งมาตลอดเนื่องจากฝ่ายฮิตไตท์ได้ กำราบไมดานนี้พันธมิตรของอียิปต์และต่อมาหลังจากตุตันคา เมนสวรรคตลง พระนางแอนคลิเซนปาเตนหรืออัครคูนาเมน ได้ส่งสาส์นไปขอโอรสกษัตริย์ฮิตไตท์มาอภิเษก ด้วยแต่กลายเป็นว่าเจ้าชายฮิตไตท์กลับถูกลอบสังหารในอียิปต์สร้างความตึงเครียดให้สูงขึ้น

ในสมัยของรามเสสที่ 2 ทั้งสองฝ่ายพยายามเข้ามามีอิทธิพลในปาเลสไตน์และซีเรีย ทำให้กองทหารของ ฮิตไตท์และอียิปต์มีการกระทบกระทั่งกันบ่อยขึ้น ในที่สุดเพื่อคงความยิ่งใหญ่ของอียิปต์ไว้ ฟาโรห์รามเสสที่ 2 จึงตัดสินใจทำสงครามยึดครองเมืองคาเดชและขับไล่กองทหารฮิตไตท์ออกจาก ซีเรียและปาเลสไตน์ ทางฝ่าย ฮิตไตท์ กษัตริย์มุลวาทาลลิส (Mulwatalis) ซึ่งทราบดีว่าสักวันหนึ่งสงครามต้องเกิดขึ้น จึงเคลื่อนกองทัพ มารออยู่แล้ว

ในปีที่ 1286 ก่อน ค.ศ. ฟาโรห์รามเสสที่ 2 ก็ทรงนำกองทัพซึ่งประกอบด้วยทหารราบ 20,000 คน และ รถศึก 2,500 คัน เข้าโจมตีกองทัพของมุลวาทาลลิสซึ่งมีรีพลใกล้เคียงกัน ในการรบอันดุเดือด ท้ายที่สุดไม่มี ฝ่ายใดได้รับชัยชนะอันเด็ดขาดทั้งสองฝ่ายต่างสูญเสียรีพลและอาวุธ เป็นจำนวนมาก และหลังจากที่มุลวาทาล ลิสสวรรคตลง ทั้งสองฝ่ายจึงทำสัญญาสันติภาพระหว่างกัน โดยสนธิสัญญาฉบับนี้ถือว่า เป็นสนธิสัญญา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สันติภาพฉบับแรกของโลก หลังจากนั้น กษัตริย์อิตาเลียยังได้ส่งพระธิดามาอภิเษกกับฟาโรห์รามเสสที่ 2 เพื่อ ยืนยันในสันติภาพด้วย

ในประวัติศาสตร์ยังบอกอีกว่า ในช่วงที่รามเสสที่ 2 ปกครอง อยู่ นั้น ยังมีเหตุการณ์ที่บ่งบอกถึงชาวอียิปต์ ใน ปาเลสไตน์ ว่า โมเสสได้นำพาทาสชาวอียิปต์ อพยพออกจากอียิปต์ พระองค์สั่งให้พระโอรสองค์แรกที่เกิดกับ เนเฟอร์ติารี คือ อมุน เฮอ เคปิเซฟ นำกองทัพไล่ติดตาม แต่โอรสได้เจอกับปาฏิหาริย์ พระเจ้าเนรมิตให้มีกองไฟกั้นกองทัพของอียิปต์ทำให้ติดตามชาวอียิปต์ไม่ได้ ระหว่างนั้นชาวอียิปต์เดินทางมาถึงริมทะเลแดง แต่ทะเลแดงได้ แบ่งออกเป็น 2 ซีกเพื่อให้ชาวอียิปต์เดินข้ามปากทะเลไปอีกฝั่งหนึ่ง เมื่อชาวอียิปต์อพยพขึ้นฝั่งที่ประเทศจอร์แดนไป จนหมดแล้ว กองทัพอียิปต์ได้ติดตามไปติดๆลงไปยังบริเวณที่ทะเล มหาสมุทรอินเดียถูกทะเลที่แยกกันอยู่ก็ กลับมาจนเหมือนเดิม ทำให้ทหารตายทั้งกองทัพอยู่ที่ท้องทะเล

ฟาโรห์รามเสสที่ 2 มี พระชายา ถึง 200 องค์ มีลูก กว่า 150 องค์ แบ่งเป็น โอรส 100 องค์ และ ธิดา 50 องค์ แต่ถึงรามเสสที่ 2 จะมีพระชายา มากขนาดนี้ แต่ว่าพระองค์ก็ยังรักเพียงพระชายาเพียงองค์เดียว นั่นก็คือ “เนเฟอร์ติารี” พระมเหสีเพียงองค์เดียวที่ รามเสส ทั้งรัก ทั้งหลง จนสร้างวิหารน้อยแห่งอาบูซิมเบล ให้ ซึ่งวิหารนี้จะตั้งอยู่ที่เดียวกับ วิหารของรามเสสที่ 2 ที่ อาบูซิมเบล

รามเสสที่ 2 ปกครองอียิปต์ นานถึง 66 ปี และสิ้นพระชนม์ตอนอายุ 90 ปี ในปีแรกของการปกครอง รามเสสที่ 2 สถาปนาตัวเองให้เหมือนพระเจ้า และทำสถานะของตัวเองให้สูงยิ่งขึ้น อย่างวิหารแห่งอาบูซิมเบล นั้นรามเสสได้สร้างเพื่อประกาศความยิ่งใหญ่ที่ตนได้รับขณะพวกนูเบียน พร้อมทั้งสั่งให้สร้างรูปปั้น เทพ 3 เทพ และ 1 ฟาโรห์ภายในวิหาร 1 ฟาโรห์นั้นก็คือ รามเสสที่ 2 นั่งเทียบกับองค์เทพนั่นเอง จึงทำให้รู้ว่า รามเสสที่ 2 ยกตัวเองให้เป็นสมมุติเทพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อเรื่องมุมมองที่เราไม่เคยเห็น

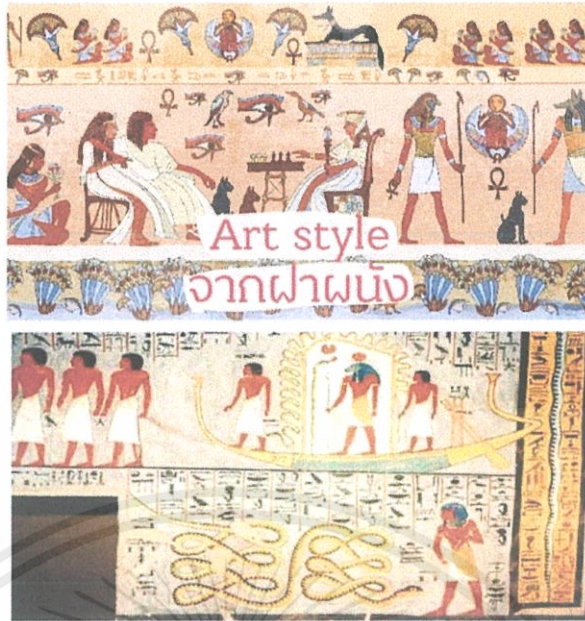
ชาวอียิปต์เชื่อว่าเมื่อตายไปแล้วทุกคนมีฐานะเท่าเทียมกัน เมื่อวิญญาณของผู้ตายได้ออกจากร่างมัมมี่แล้ว เทพอานูบิส ซึ่งเป็นเทพแห่งความตาย ผู้มีรูปร่างเป็นคน ศีรษะเป็นสุนัขจะเป็นผู้ดูแลรักษาศพไม่ให้เน่าเปื่อย และเทพีไอซิสจะมาต้อนรับและพานั่งเรือข้ามแม่น้ำไปสู่แดนมรณะที่ซึ่งมีเทพโอซิริส เทพเจ้าแห่งแดนมรณะ เป็นผู้ตัดสินว่าใครจะได้ไปสู่สรวงสวรรค์ โดยมีโอซิริสเป็นประธาน มีตุลาการซึ่งเป็นผู้ช่วยอีก 42 คน วิญญาณจะต้องให้การตามความสัตย์จริง เมื่อสิ้นคำให้การ เทพอานูบิสก็จะนำหัวใจไปชั่งกับตาชั่งแห่งความสัตย์ที่ด้านหนึ่งเป็นขนนก หากหัวใจเบากว่าขนนกถือว่าคนคนนั้นเป็นคนดี วิญญาณนั้นก็กลายเป็นวิญญาณแห่งเทพโอซิริสและจะ得以ไปเกิดใหม่เป็นนิรันดร์ และในทางตรงกันข้ามหากเป็นคนไม่ดี วิญญาณนั้นก็กลายเป็นหมูหรือสัตว์สกปรกอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

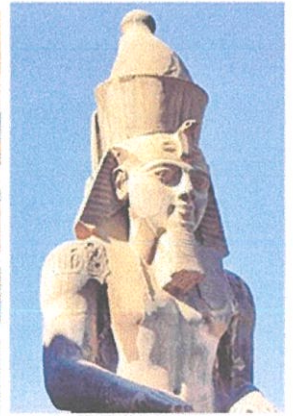

ควินเนเฟอตารี

Art style

จากฝาผนัง

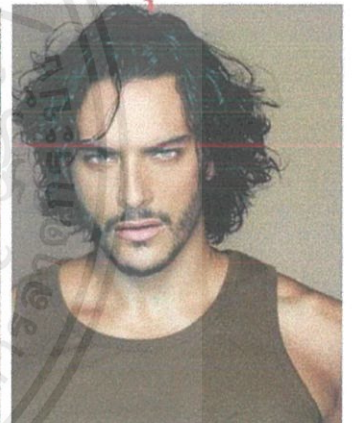
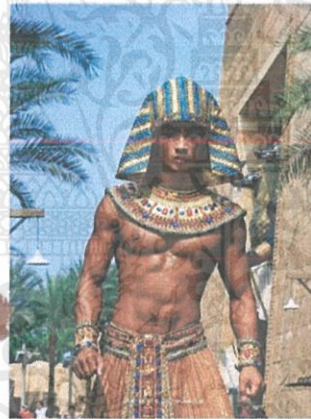

รูปสลัก

เรือเมสเกต

REF นายแบบ ชุต

ภาพ 3.5 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงพระเจ้ารามเสสที่2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.6 ม็อกเตซุม่าที่ 2 (1466 - 1520 คริสตศักราช)

ม็อกเตซุม่าที่ 2 เป็นผู้ปกครองของคนที่เก่าของนครเตโนชติตแลน ปกครองตั้งแต่ปี ค.ศ. 1502 ถึงปี ค.ศ. 1520 การติดต่อครั้งแรกระหว่างอารยธรรมพื้นเมือง และชาวยุโรปเกิดขึ้นในช่วงรัชสมัยของเขา สเปนได้พิชิตจักรวรรดิแอซเท็กโดยการนำทัพของ เฮอร์แมน โคเตส เพื่อแย่งชิงเมืองหลวงของชาวแอซเท็ก

ในช่วงรัชสมัยของเขา จักรวรรดิแอซเท็กมีขนาดใหญ่ที่สุด ผ่านสงครามม็อกเตซุม่าขยายอาณาเขตไปทางทิศใต้ไกลที่สุดเท่าที่ โขโคโนสโก ในเชียปัสและคอคอดของ ตูฮันเตเพก และรวมผู้คนจากอาณาเขตที่แพ้กลายเป็นให้กลายเป็นทาสของอาณาจักร โดยห้ามมิให้คนธรรมดาสามัญทำงานในวังหลวง

ม็อกเตซุม่าที่ 2 อายุประมาณสี่สิบปี มีความสูงดีมีสัดส่วนที่ดี รูปร่างสัดส่วนเพรียว แข็งแรง ผิวคล้ำแต่ไม่ดำมากแม้ว่าจะจะเป็นผิวแบบชาวอินเดียนทั่วไป เขาไม่ได้ไว้ผมเก็นโบหู และมีหนวดเคราสั้นสีดำ ใบหน้าของเขาค่อนข้างยาวและเป็นมิตรเขามีสายตาที่ดี และในลักษณะและท่าทางของเขาสามารถแสดงออกถึงความ เป็นมิตรหรือเมื่อมีความสงบ เขาเรียบร้อยและรักความสะอาดมาก และอาบน้ำทุกป้าย เขามีผู้หญิงหลายคน ในฐานะที่เป็นหัวหน้าเผ่า แต่ภรรยาที่จริงนั้นคือ คากิควอส มีเพียงคนรับใช้เท่านั้นที่รู้เรื่องนี้ เขาเล่นสวาทจนเป็นกิจวัตร เขามักจะใส่เสื้อผ้าที่ไม่ซ้ำกันภายใน 3 -4 นับจากชุดแรก เขามีผู้พิทักษ์สองร้อยคนอาศัยอยู่ในห้องที่อยู่ด้านข้างของเขา แต่มีเพียงบางคนเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้พูดคุยกับเขา

เรื่องราวของชาวแอซเท็กเกี่ยวกับม็อกเตซุม่าอธิบายว่าเขากลัวชาวสเปนผู้บุกเบิก และแหล่งข่าวลือบอกว่า ชาวแอซเท็กเชื่อชาวสเปนราวกับว่าเป็นเทพเจ้า และคอร์เตสนั้นเสมือนเป็นเทพเจ้า เควซันควอสกลับชาติมาเกิด แต่อย่างไรก็ตามแต่ข่าวก็ยังคงเป็นหลักฐานที่ไม่แน่ชัด

แนวคิดที่ว่า คอร์เตส ถูกมองว่าเป็นเทพเจ้าสามารถย้อนกลับไป คัมภีร์ของฟอเรนไทน์ ที่เขียนได้ 50 ปีหลังจากการพิชิต ในคำอธิบายของคัมภีร์นั้นบอกว่า ของการพบกันครั้งแรกระหว่าง ม็อกเตซุม่า และ คอร์เตส ม็อกเตซุม่าได้กล่าววาทกับเป็นบทกวีว่า “เหมือนสวรรค์ทรงโปรด ท่านได้เสด็จมาบนพื้นโลกอย่างงดงาม ผ่านทางผืนน้ำข้ามผืนนภา ท่านได้เสด็จกลับมาอีก ข้าปกป้องรักษาล้างคังให้ท่านมาตลอด ท่านอาจมาได้ อย่างสง่าผ่าเผยแต่ก็เหน็ดเหนื่อยจากการเดินทาง โปรดได้พักผ่อนในราชวังของท่าน และเราทั้งหลายจะเป็นมือไม้ให้ท่านระหว่างท่านยังประทับอยู่ที่นี้”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในขณะที่นักประวัติศาสตร์บางคนเช่น วอร์เรน เอช แคโรล พิจารณานี้เป็นหลักฐานว่า มอกเตซูมานั้นเชื่อหมดใจว่า สเปนนั้นเป็นเทพเจ้ากลับมาเกิด ในขณะที่คนอื่น ๆ เช่น แมททิว ริสตอล ให้เหตุผลว่า จริง ๆ แล้วอาจได้พูดแบบนั้น อาจจะมีคามหมายไปในทางเดียวกัน แต่เป็นเพียงการแสดงความเป็นมิตรต่อแขกผู้มาเยือน

ในปี ค.ศ. 1517 มอนเตซูมาได้รับรายงานครั้งแรกของการจอตเรือเทียบบนฝั่งยุโรปตะวันออกของอาณาจักรของเขา นี่คือการเดินทางของ ฝรั่งเศส ซึ่งอาณาเขตนั้นอยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของจักรวรรดิแอซเท็ก มอกเตซูมาได้สั่งให้ข้าราชการใช้แจ้งเกี่ยวกับการพบเห็นของชาวต่างชาติที่ชายฝั่ง และติดตั้งหน่วยเฝ้าระวังพิเศษเพื่อจับตาดูสถานการณ์

เมื่อคอร์เตส มาถึงในปี ค.ศ. 1519 มอกเตซูมาทราบได้ทันทีทันที และได้ส่งทูตไปพบกับผู้มาเยือน ชาวสเปนเข้ามาใกล้เมือง เตโนชติกัน พวกเขาได้เป็นพันธมิตรกับชาวตลัสคาเตล ซึ่งเป็นศัตรูของ สามพันธมิตรแห่งแอซเท็ก และพวกเขาช่วยสร้างการประท้วงในหลายเมืองภายใต้การปกครองของแอซเท็ก ม็อกเตซูมาทราบเรื่องนี้และได้ส่งของบรรณาการมาให้ชาวสเปนเพื่อแสดงถึงความเหนือกว่าของตน ให้แก่ชาวสเปนและชาวตลัสคาเตล

วันที่ 8 พฤศจิกายน ค.ศ. 1519 มอกเตซูมาพบคอร์เตสบนทางที่นำไปสู่ชิติลันและผู้นำทั้งสองได้แลกเปลี่ยนของขวัญ ม็อกเตซูมาได้มอบของขวัญแก่คอร์เตส คือปฏิทินแอซเท็กที่ทำมาจากชิ้นส่วนของคำและเงิน แต่ภายหลัง คอร์เตสละลายสิ่งเหล่านี้ลงเพื่อแปลงเป็นทูลทรัพย์

อ้างอิงจากสคอร์เตส ม็อกเตซูมาอาจยอมยกอาณาจักรทั้งหมดของเขาให้กับ ชาร์ลส์วี กษัตริย์แห่งสเปนทันที แม้ว่าตำราบางเล่มที่เขียนในปี 1550 สนับสนุนคำพูดของเขาบางส่วน แต่ก็ยังไม่น่าเชื่อถือด้วยเหตุผลหลายประการ ในขณะที่ผู้ปกครองชาวแอซเท็ก พูดภาษาที่สุภาพมากเกินไป ยากเกินแก่การจับประเด็น จึงเป็นเรื่องยากที่จะทราบว่าสิ่งที่ มอกเตซูมาพูดจริงๆ นั้นคืออะไร ตามตำราที่ชนพื้นเมืองบันทึกไว้ เขาพูดกับคอร์เตสว่า "คุณเชิญมานั่งบนที่นั่งของคุณที่นี่ ฉันได้เตรียมไว้สำหรับคุณโดยเฉพาะ ฉันรอคุณมาตลอด เพื่อการเปลี่ยนแปลง เพื่อร่างกฎหมายใหม่... "อย่างไรก็ตามความสุภาพเกินเหตุนี้อาจหมายถึงการสื่อความหมายในแง่ไม่เป็นมิตรอย่างอ้อมๆ สิ่งที่ มอกเตซูมาหมายถึงจริงๆ อาจเป็นการยืนยันความบริสุทธิ์ และความหลากหลายของตัวเอง นอกจากนี้ตามกฎหมายของสเปนกษัตริย์ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องให้ชาวต่างชาติมาเป็นอาสาศัตรูของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เขา แต่เขาก็มีสิทธิ์ทุกอย่างที่จะนำพวกกบฏเข้าเฝ้า ดังนั้นเพื่อให้สเปนมีความชอบธรรมที่จำเป็นในการทำสงครามกับชนพื้นเมือง คอร์เตว อาจพูดในสิ่งที่กษัตริย์สเปนต้องการจะได้ยิน

มีอกเตซามาพาคอร์เตสไปยังพระราชวังของเขาซึ่งชาวสเปนอาศัยอยู่ในฐานะแขกของเขาเป็นเวลาหลายเดือน มอกเตซมายังคงปกครองอาณาจักรของเขาและยังรับการพิชิตดินแดนใหม่ในระหว่างการเข้าพักของชาวสเปนที่ เตโนชติกัน

แต่ในช่วงเวลานั้น มอกเตซมาก็เหมือนกลายเป็นนักโทษในบ้านของเขาเอง สิ่งนี้เกิดขึ้นไม่ชัดเจนจากแหล่งข้อมูลที่มีอยู่ มีรายงานว่าผู้สูงศักดิ์ชาวแอซเท็กเริ่มไม่พอใจมากขึ้นเมื่อกองทัพสเปนขนาดใหญ่ที่อยู่ในเตซิโนตัน และ เขาบอกคอร์เตสว่ามันจะดีที่สุดถ้าพวกเขาไป หลังจากนั้นไม่นานคอร์เตส ออกไปต่อสู้กับศัตรูฝั่งฝรั่งเศส ในช่วงที่เขาไม่อยู่ความตึงเครียดระหว่างชาวสเปนและชาวแอซเท็กระเบิดเข้าไปในการสังหารหมู่ในมหาวิหาร และมีอกเตซามากลายเป็นตัวประกันที่ชาวสเปนใช้เพื่อประกันความปลอดภัย

เมื่อมีอกเตซามาถูกฆ่าโดยการถูกขว้างด้วยก้อนหินจนตายโดยคนของเขา คอร์เตส กัปตัน และทหารร้องไห้ให้กับเขา และไม่มีใครในหมู่พวกเราที่รู้จักเขาและได้ติดต่อกับเขา เป็นพ่อของเราซึ่งไม่น่าแปลกใจเพราะเขาเป็นคนดีมันบอกว่าเขาได้ปกครองมาสิบเจ็ดปีและเป็นกษัตริย์ที่ดีที่สุดที่พวกเขาเคยมีในเม็กซิโก เขาพูดถึงความโศกเศร้าที่เราทุกคนรู้สึกเมื่อเราเห็นว่ามอกเตซามาตาย เรายังตำหนินักบวช เมอร์เซเดอเรียน เพราะไม่ได้ชักชวนให้เขาเป็นคริสเตียน

หัวข้อเรื่องมุมมองที่เราไม่เคยเห็น

ลักษณะโครงสร้างการปกครองของจักรวรรดิแอซเท็กแต่เดิมเป็นโครงสร้างพันธมิตรหลวมๆระหว่างสามเมือง ดังนั้นลักษณะการเมืองและความเป็นพันธมิตรมักจะขึ้นๆลงๆ พวกแอซเท็กสร้างอำนาจด้วยการสงครามและพัฒนาด้านกองทัพ เมืองที่ยอมจำนน แอซเท็กจะให้ปกครองตนเองและดำเนินวัฒนธรรมประเพณีของตนต่อไป แต่ตั้งส่งเครื่องบรรณาการและจ่ายส่วยแก่แอซเท็ก ส่วนมากจะเป็นผลผลิตทางการเกษตร เช่น ข้าวโพด พริก ถั่ว และอาจเป็นของมีค่า เช่น ขนนก เพชรพลอย หนังสือกากัวร์ เป็นต้น ส่วนเมืองที่ไม่ยอมจำนน จะต้องเผชิญกับความกลัวที่ดำเนินการโดยแอซเท็ก ในการรบของกองทัพแอซเท็กจะมุ่งจับเชลยมากกว่าการสังหารในสนามรบ เพราะต้องการนำเชลยมาประกอบพิธีบูชาขวัญ คิวักหัวใจถวายเทพเจ้าฮุยทิลอปochtli (Huitzilopochtli) ซึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งสงครามและเป็นสุริยเทพ รวมถึงเป็นเทพประจำเมือง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เตนอชติตลัน การทำเช่นนี้เป็นการตอบแทนบุญคุณของดวงอาทิตย์ เพราะมีความเชื่อว่าหากปราศจากดวงอาทิตย์ มนุษย์ก็ไม่สามารถดำรงชีวิตได้

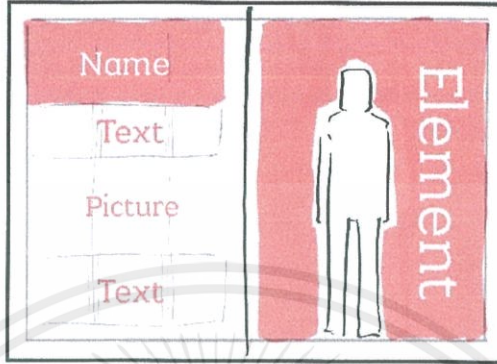

ภาพ 3.6 ภาพรวมแหล่งอ้างอิงมีอกเตชมาที่2

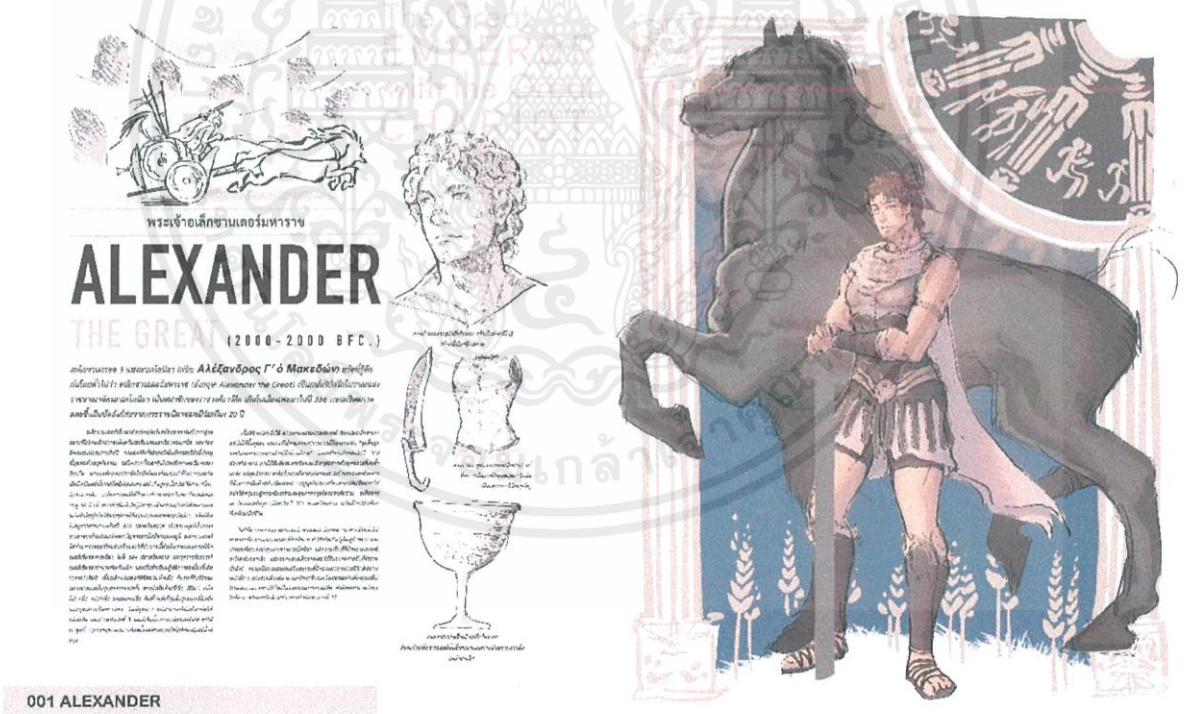
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลงานระหว่างการพัฒนา

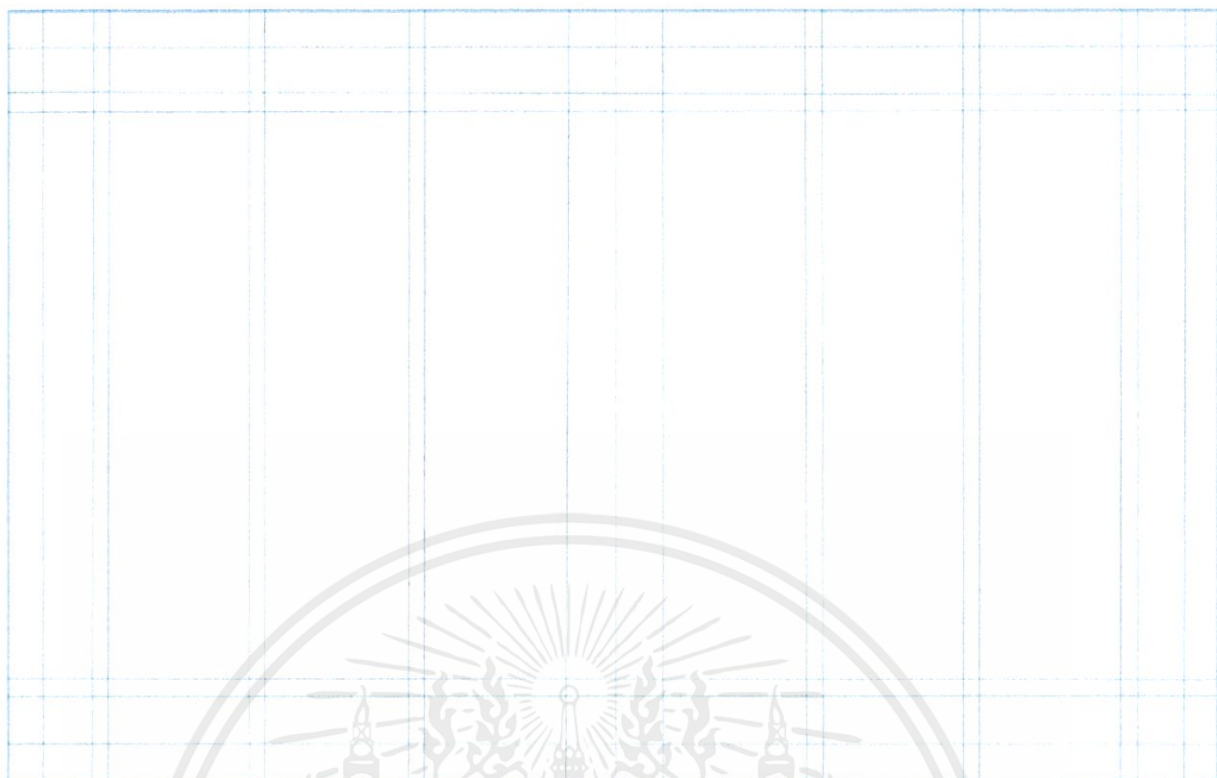

ภาพ 4.1 สเก็ตองค์ประกอบครั้งแรก

ภาพ 4.2 สเก็ตเล็กซานเดอร์ครั้งแรก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

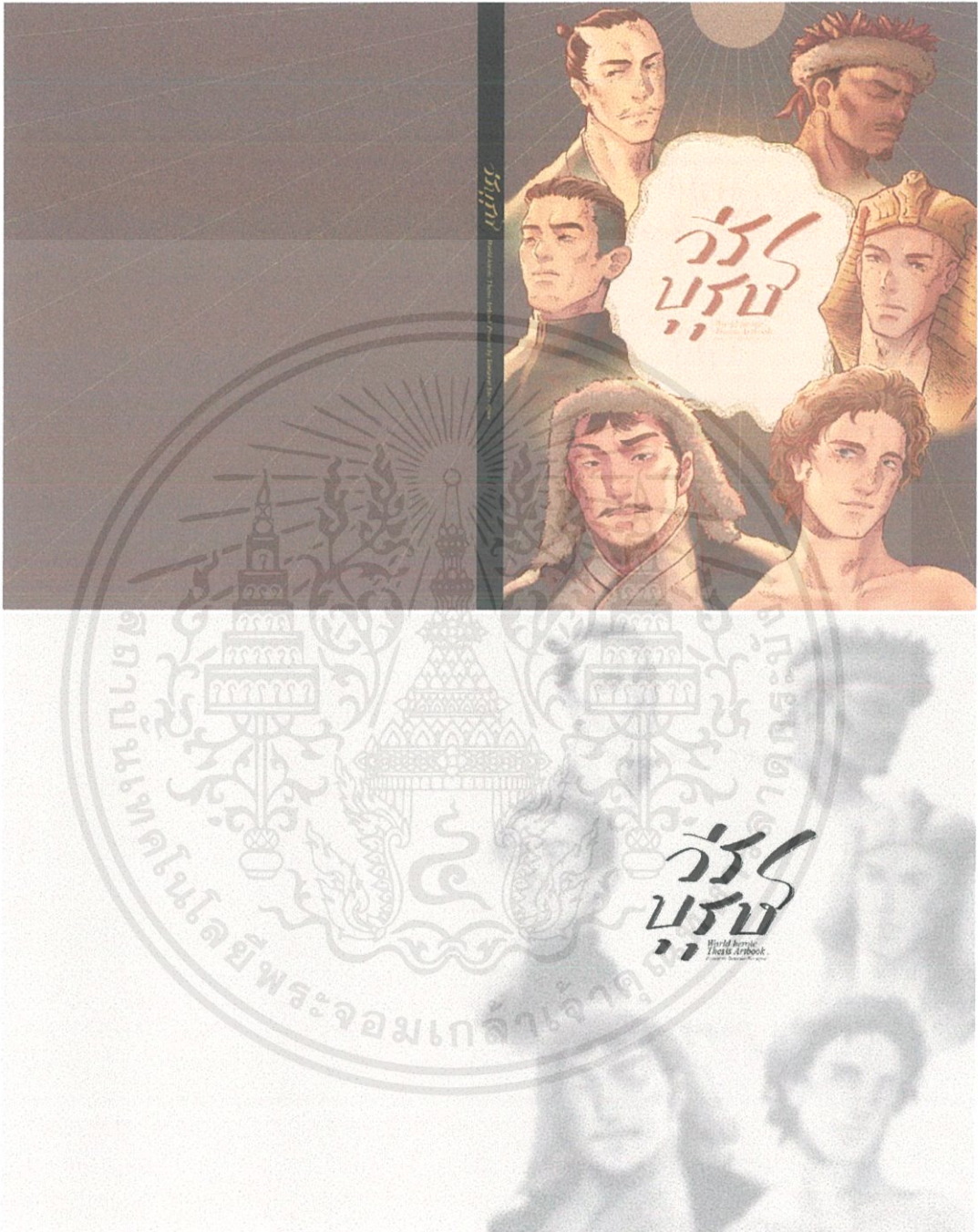

ภาพ 4.3 ระบบกริดที่ใช้ในเล่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

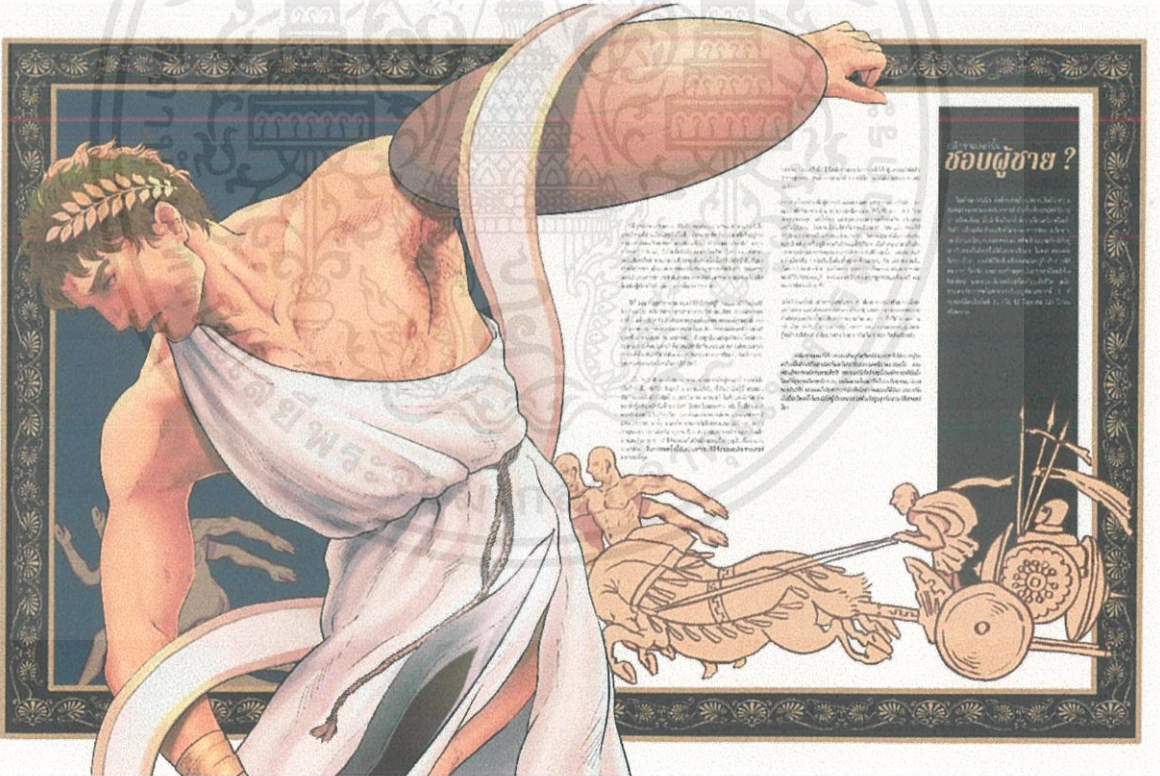
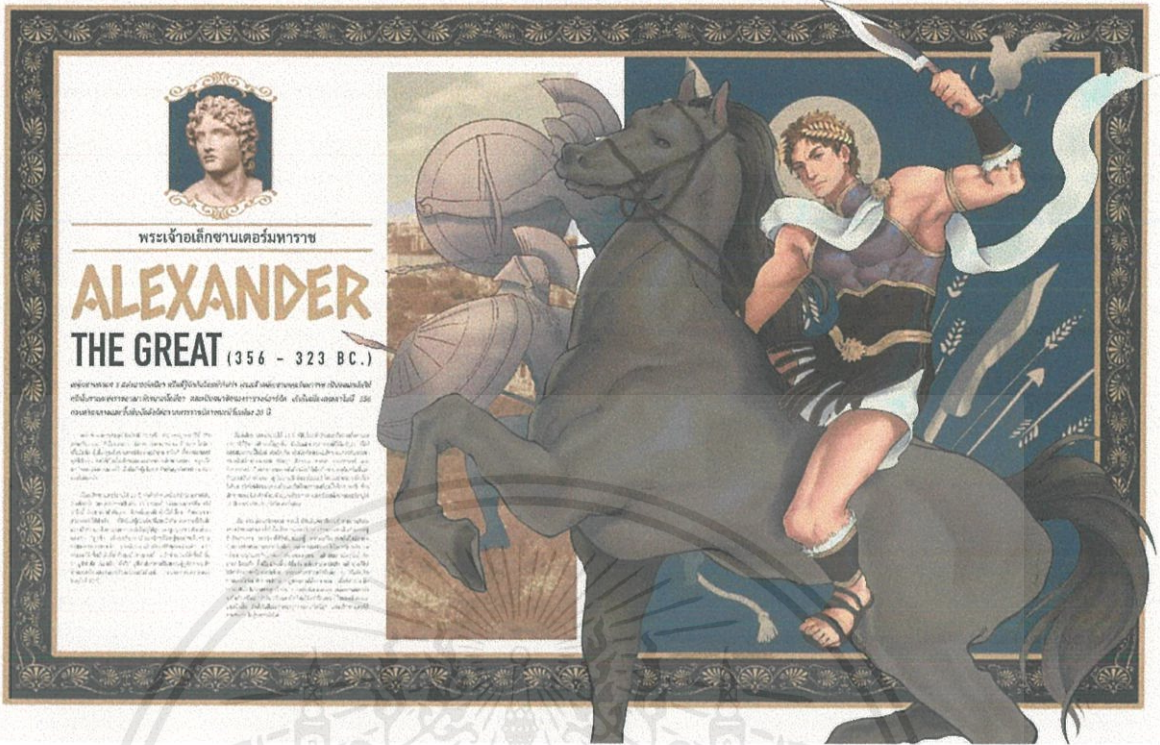
บทที่ 5

ผลงานสำเร็จ

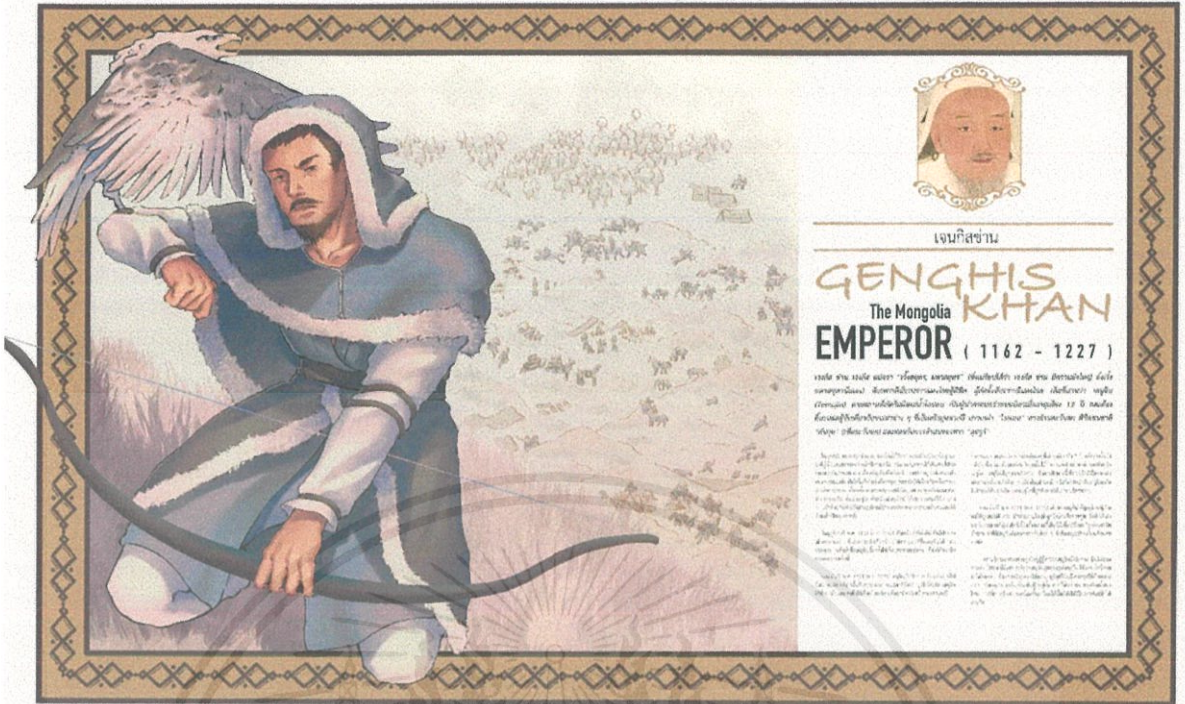
ภาพ 5.1 ภาพปก และ ปกรอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

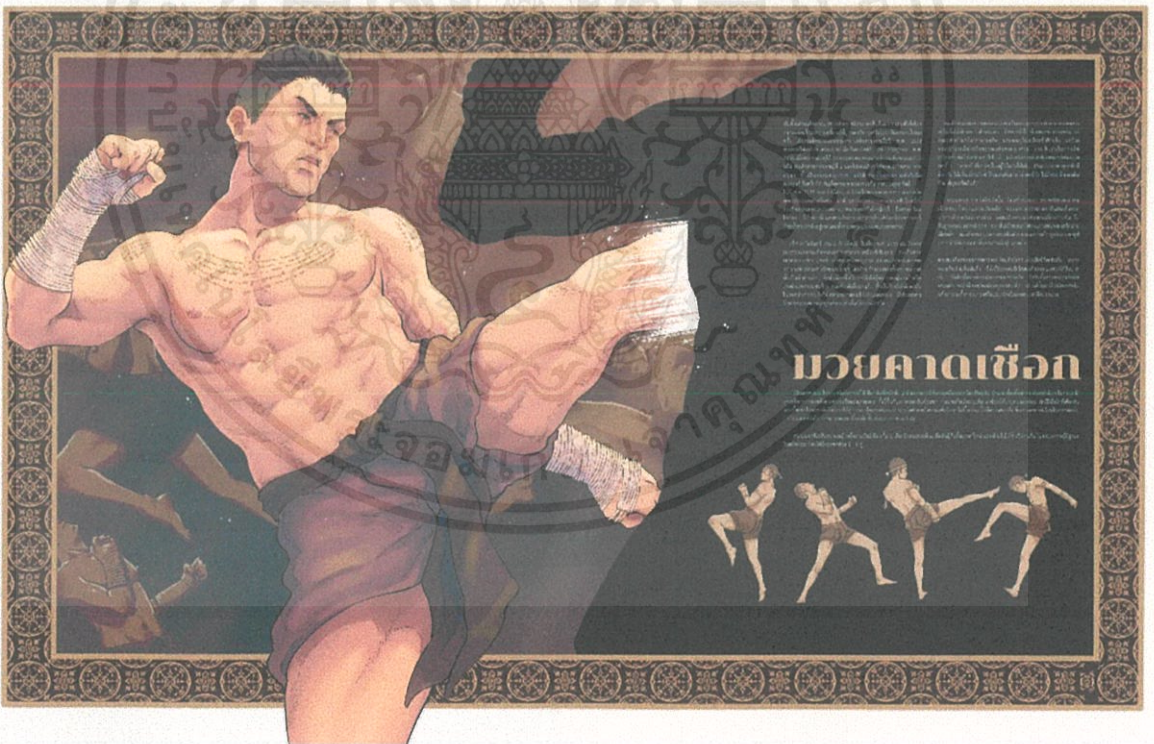
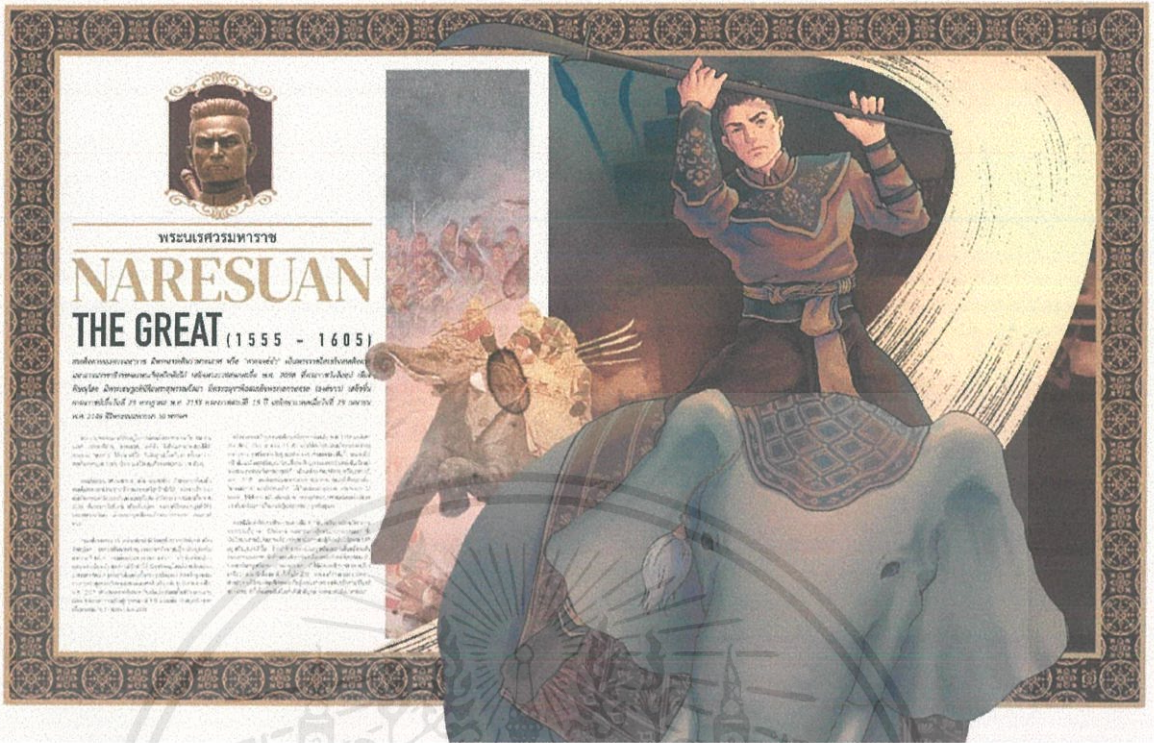
ภาพ 5.2 หน้าคู่อเล็กซานเดอร์มหาราช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

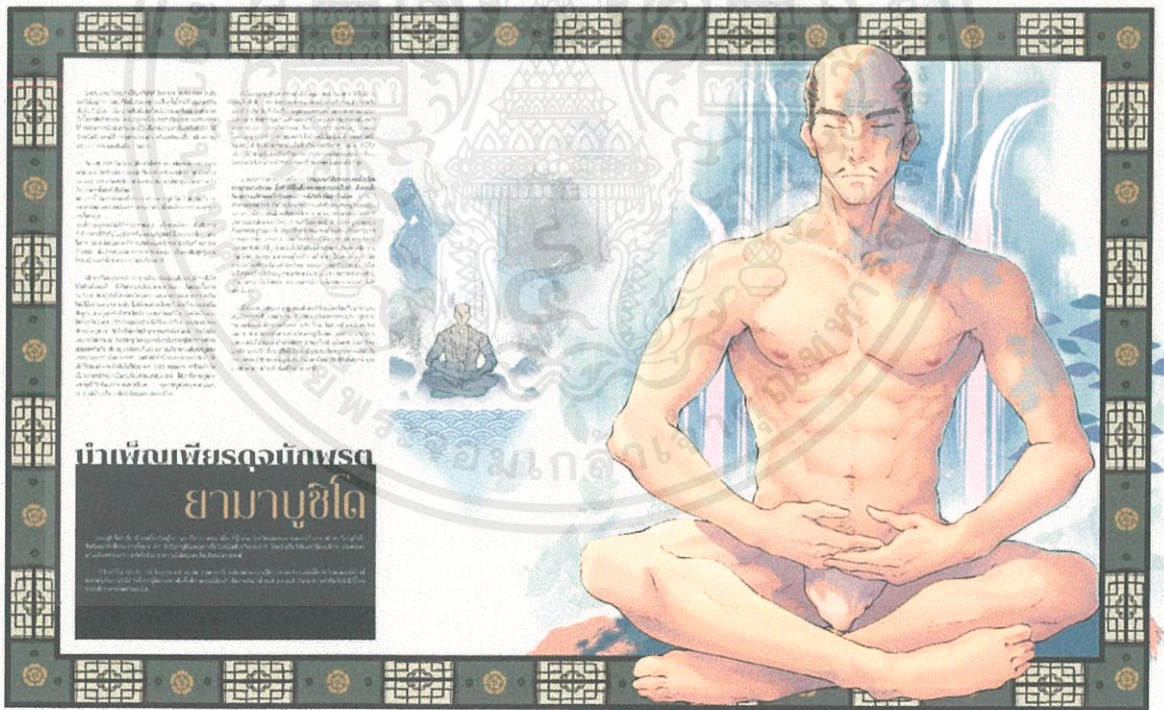
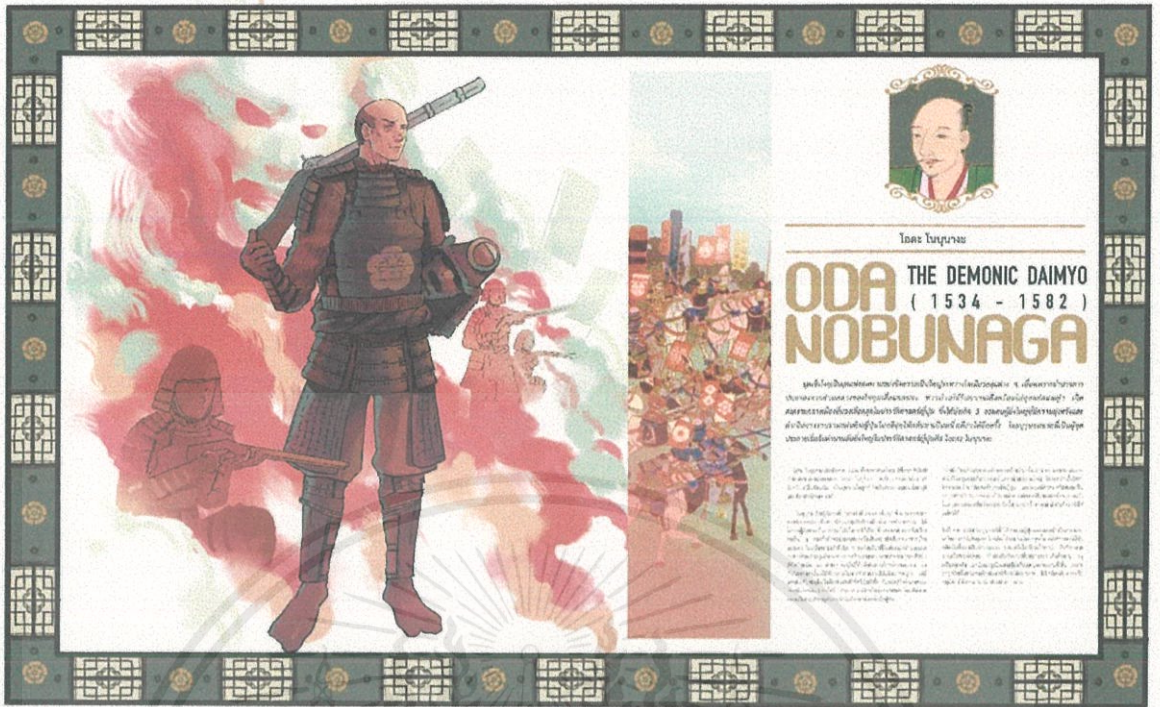
ภาพ 5.3 หน้าคู่เจนกิสข่าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

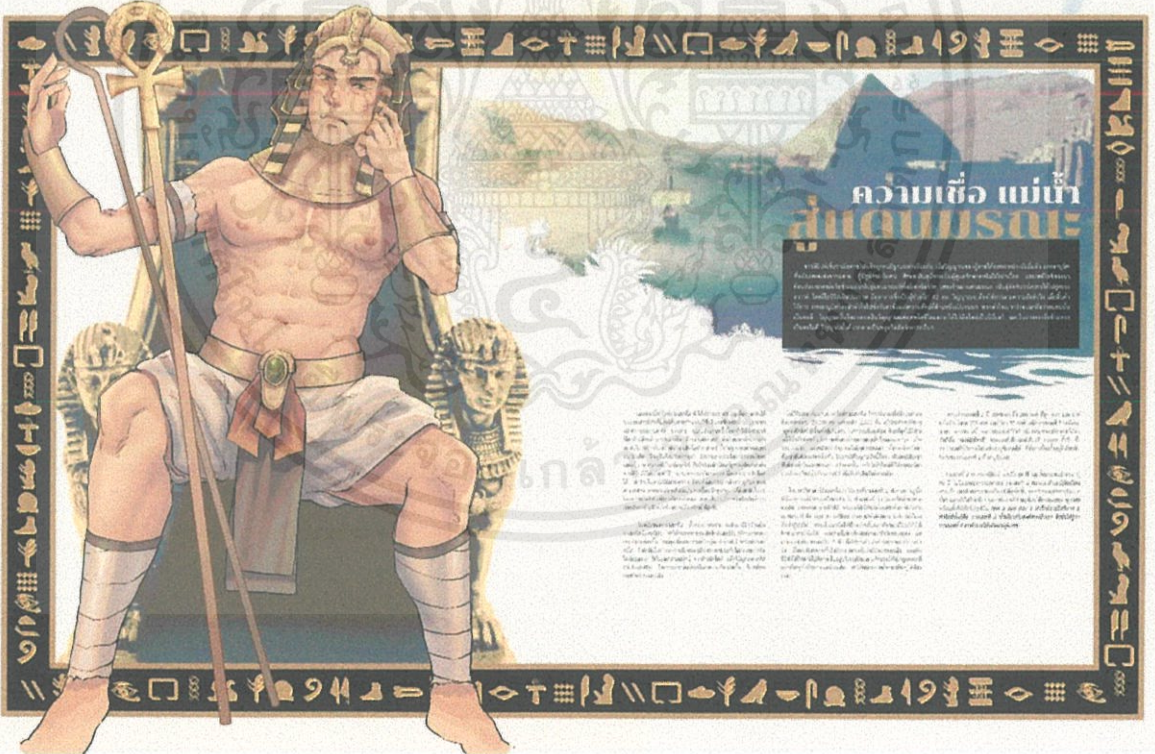
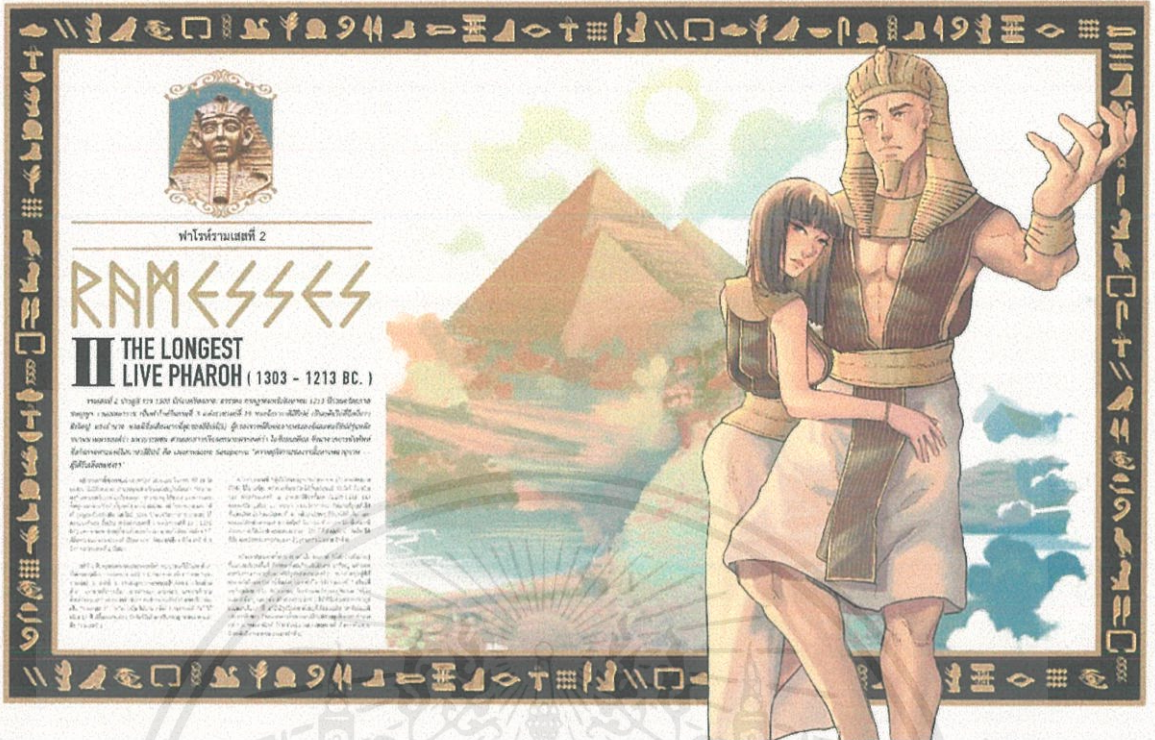
ภาพ 5.4 หน้าคู่พระนเรศวรมหาราช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ 5.5 หน้าคู่มือ โอบุนางะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

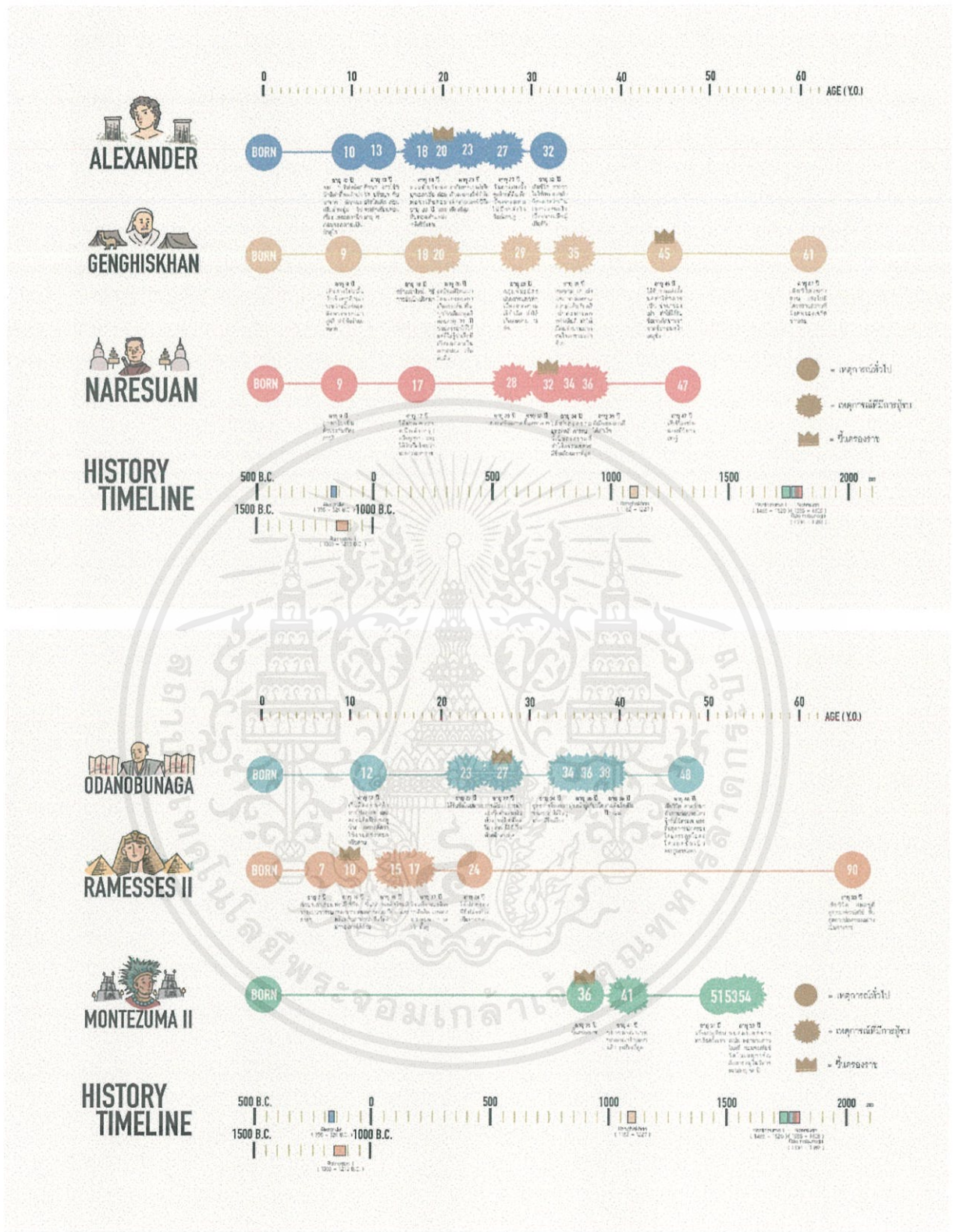
ภาพ 5.6 หน้าคู่มือพระเจ้ารามเสสที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพ 5.7 หน้าคู่มือมอนเตซุม่าที่ 2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.8 หน้าคู่มือไลน์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 5.9 ตัวอย่างเล่มจริง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

บทสรุป และ ข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

การออกแบบหนังสือภาพชีวประวัติวีรบุรุษที่มีผลงานโดดเด่นด้านการรบ ได้สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่มเรียบร้อย แม้จะผ่านอุปสรรคและการเปลี่ยนแปลงมามากมาย ด้านภาพประกอบค่อนข้างเป็นที่น่าพอใจ แต่ด้านเนื้อหานั้นคิดว่ายังสามารถปรับปรุงเพื่อให้เป็นหนังสือภาพที่น่าสนใจ และตรงกับความต้องการได้มากกว่านี้ แต่อย่างไรก็ดี คิดว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีสำหรับผู้ออกแบบที่คิดว่าในอนาคตอาจจะทำหนังสือภาพของตัวเองซักเล่ม

6.2 ปัญหา และ ข้อจำกัดในการศึกษา

ในการออกแบบหนังสือภาพชีวประวัติวีรบุรุษที่มีผลงานโดดเด่นด้านการรบนั้น พบปัญหาในกระบวนการทำงาน ดังนี้

1. มีความยากใจการวางโครง และ เลย์เอาต์ของหนังสือ และจะยากขึ้นเป็นอย่างยิ่งเมื่อผู้ออกแบบเป็นผู้ที่มีปัญหาด้านการจัดเลย์เอาต์มาตลอด จึงทำให้การวางองค์ประกอบนั้น แม้จะทำผลงานออกมาได้ แต่คงยังขาดน่าน่าสนใจ และเอกลักษณ์แปลกใหม่ แต่ยังมีข้อที่อาจารย์หนึ่ง ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้มีความรู้เรื่องการออกแบบสิ่งพิมพ์เป็นอย่างดี ทำให้การแก้เลย์เอาต์ แม้จะเป็นไปอย่างลากเลือด แต่ก็สามารถสำเร็จไปได้ด้วยดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ยากที่จะทำภาพประกอบโดยไม่ได้รับคำติเรื่อง ภาพไม่ตรงกับคอนเทนต์ เนื่องจากผู้ออกแบบนั้นได้คิดทำโครงการออกแบบนี้ เนื่องจากอยากจะศึกษากายวิภาพ และสัดส่วนของเพศชาย จึงทำให้ช่วงแรกนั้นหนังสือออกมาเป็นรวมภาพถ่ายชายในฝ้าน้อยชิ้นเกินไป แต่ในที่สุดก็สามารถหาจุดที่ลงตัวได้ระหว่างเรื่องที่ต้องการจะศึกษา และคอนเทนต์ที่อยู่ในหนังสือ

3. อุปกรณ์ที่ชำรุดระหว่างทาง โดยไม่ได้ทำการสำรองไฟล์เอาไว้ นับเป็นเรื่องกระทบหนักและน่าตกใจที่อุปกรณ์ของ Apple ซึ่งก็คือ iPad Air รุ่น 10.7 นิ้ว นั้น สามารถดับระหว่างการทำงานได้ และ เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือมันไม่สามารถชาร์จด้วยสายชาร์จปกติได้อีกต่อไป ต้องสั่งแท่นชาร์จจากต่างประเทศ ทำให้เสียเวลาทำงานไปประมาณ 2 อาทิตย์ในช่วงโควิด-19 ที่การขนส่งอะไรก็เป็นไปอย่างยากลำบาก และ Apple store ก็หยุดทำการทั่วประเทศ ทำให้ต้องรบกวนอาจารย์หลายๆท่านได้เลื่อนเวลาส่งงานให้เป็นพิเศษ ซึ่งในจุดนี้ ต้องขอบคุณอาจารย์ที่ปรึกษาอีกรอบจริงๆ

4. เนื้อหาบางส่วนยากที่จะหาข้อมูลเป็นภาษาไทย โดยเฉพาะวีรบุรุษที่ไม่เป็นที่นิยมในไทยนั้นทำให้การหาข้อมูลเป็นไปอย่างยากลำบาก ซึ่งเมื่อหาจากข้อมูลต่างประเทศแล้วกลับพบว่า วีรบุรุษผู้นั้นไม่ได้ทำผลงานที่ได้อย่างที่คิดไว้ และในตอนนั้นได้วาดภาพประกอบของวีรบุรุษคนนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทำให้เกิดความเสียดายที่จะทิ้งภาพวาด และต้องลงมือทำต่อไป

6.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาระบบ และ วิธีการทำหนังสือให้ดีกว่านี้ ทั้งหัวข้อหลักๆและเล็กๆย่อยๆ รวมถึงศึกษาหนังสือภาพที่มีอยู่ในตลาดให้มากขึ้น
2. ควรวางแผนขั้นตอนการทำงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และบริหารตารางการทำงานในส่วนต่างๆของหนังสือให้ชัดเจนกว่านี้ และจัดทำส่วนเนื้อหาก่อนที่จะทำภาพประกอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.4 ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้ความรู้เรื่องขั้นตอนทำหนังสือเป็นอย่างมาก ทั้งในส่วนจัดการระบบ เลย์เอาท์ การเขียนเนื้อหา และการวาดภาพประกอบให้น่าสนใจ
2. ได้ความรู้ใหม่ๆ เรื่องอนาโตมีชายมากๆ โดยเฉพาะช่วงซี่โครง และคิดว่าสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ ในสายงานที่จะทำในอนาคต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

“การออกแบบนิตยสาร 1” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก [http://www.elfit.ssrุ.ac.th/sahapop/file.php/1/magazine_class_1.pdf](http://www.elfit.ssrु.ac.th/sahapop/file.php/1/magazine_class_1.pdf)

“การออกแบบนิตยสาร 2” [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก http://www.elfit.ssrุ.ac.th/sahapop/file.php/1/magazine_class_2.pdf

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล

ทัศนวัต แซ่โจ้ว

ที่อยู่

148/1025 หมู่บ้านรินทร์ทอง ถนนรามคำแหง190 เขต/แขวงมีนบุรี
กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10510

การติดต่อ

Email : saengowmix@gmail.com

Tel. 0876124433

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2553 (ปีการศึกษา 2552) ประถมศึกษา โรงเรียนเพ็ญสมิทธ์

พ.ศ. 2559 (ปีการศึกษา 2558) มัธยมศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

พ.ศ. 2563 (ปีการศึกษา 2562) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้